

จวบจน รัก บรรจบ

ในเมื่อเธอคือแม่ของลูก
พ่อของลูกก็ต้องเป็นเขาเท่านั้น!

-มิณรญา-

จวบจน รัก บรรจบ

-นิพนธ์-

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๒ ค ๖

สำนักพิมพ์

สุรินทร์แ่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๒๒

จวบจนรักบรรจบ

ผู้เขียน : มินเรญา

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4187-9

ราคา ๒๕๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์โฆษณา : บริษัทสาทรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุวัชฌา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ภิขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ ศิยางไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง วุฒิสมา จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสาทรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

นิยายเล่มนี้เกิดจากการตั้งคำถามกับตัวเองของศรีที่ตันสงสัย...
เกิดอยากรู้ว่า แฟนเก่าที่เลิกกันไปแล้วแบบจบไม่สวยนั้นจะสามารถกลับมา
คบกัน รักกันได้อีกครั้งจริงๆ หรือเปล่า

แม้ว่าตัวของศรีเองจะมีคำตอบให้ตัวเองอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้น จน
กระทั่งเขียนนิยายเรื่องนี้จบ แต่ก็มีความรักอีกหลายๆ คู่ที่อยู่รอบตัวของศรีเป็น
เครื่องพิสูจน์ว่า บางครั้งความเชื่อของศรีนั้นอาจจะไม่ถูกต้องเสมอไป และ
การมีอยู่ของคู่รักดังกล่าวก็น่าจะทำให้ความเชื่อที่เต็มไปด้วยอคติของ
ศรีเอง ศรีคิดลืงเลอยู่จนานจึงตัดสินใจที่จะเล่าเรื่องราวความรักในรูปแบบนี้
ออกมา เพราะอคติและข้อกังขาส่วนตัวที่มีอยู่เป็นทุนเดิม จึงทำให้นิยาย
เล่มนี้เป็นนิยายที่ใช้เวลาในการเขียนยาวนานที่สุด ตั้งแต่ศรีเขียนนิยายมา
เลยก็ว่าได้

ระยะเวลาหนึ่งที่ผ่านมา ศรีได้พยายามทำความเข้าใจตัวละคร โดยเฉพาะ
เฉพาะอย่างยิ่งกับตัวเพียงรัก นางเอกของเรื่องที่จะต้องเผชิญหน้ากับการ
ตัดสินใจที่สำคัญหลายครั้ง ศรีได้ร่วมเดินทางมากับตัวละครและรับรู้ว่าการ

เดินทางครั้งนี้ไม่ง่ายเลยสำหรับตัวนางเอก

การที่เธอจะให้ภ้ยอดีตคนรักที่เคยหักหลังเธอนั้น เพียงรักจะต้องใช้ความเข้มแข็งและกล้าหาญแค่ไหน ต้องเผชิญกับเรื่องใดในอดีตที่ชายหนุ่มเคยทำไว้บ้าง เชิญทุกคนพลิกหน้าต่อไป และร่วมเดินทางไปพร้อมกันค่ะ

มิถุนา

ดออยา

บทนำ

กลับปากงามเฝ้ามองเข้าหากันแน่นด้วยความไม่สบายใจเล็กน้อย เมื่อหญิงสาวก้มมองหน้าปัดนาฬิกาบนข้อมือบางของตัวเอง แล้วพบว่าใกล้ถึงเวลาสำคัญ และเธอควรจะเตรียมตัวไปรับลูกที่โรงเรียนได้แล้ว ไม่ควรมานั่งฟังลูกคำพูดวกไปวนมาอย่างนี้

ดวงตาของเพ็ญรักเหลือบมองสีหน้าไม่สู้ดีของเลขาฯ สาวซึ่งกำลังลอบมองหน้าเธอราวกับจะขอลูแก่โทษ

“คุณเพ็ญคิดยังไงครับ...”

“เอาตรงๆ นะคะ...” เพ็ญรักละสายตาจากหน้าซีดเซียวของเลขาฯ ก่อนจะคลี่ยิ้มอ่อนหวานอย่างรักษามารยาท ในฐานะผู้บริหารจะให้เธอหักหาญน้ำใจอีกฝ่ายซึ่งๆ หน้าก็ใช่เรื่อง แม้ว่าชายหนุ่มจะนำราคาและทำให้เธอเสียเวลาไปเปล่าๆ ปลื้ๆ อยู่นานสองนานก็เถอะ “ฉันว่าทางเราคงต้องขอประชุมเรื่องรายละเอียดอีกที แต่ข้อเสนอของคุณวิจิตมากทีเดียว”

“ผมเข้าใจครับ แต่ผมอยากร่วมงานกับเจ๊วิมมาก ๆ หวังว่าคุณเพ็ญจะไม่ทำให้ผมรอเก้อ” วีระยิ้มรับคำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ของเพ็ญรัก หญิงสาวยัง

ถือว่าอายุน้อยนักหากเทียบกับคนอื่นที่อยู่ในตำแหน่งเดียวกับเธอ ทว่าจากเท่าที่พบกันมาสองสามครั้ง วีระก็พอดูออกว่าแม้จะอายุน้อย แต่เพียงรักก็มีเขี้ยวเล็บไม่ธรรมดา และเขี้ยวที่ว่าก็คงยาวพอจะลากดินเลยทีเดียว ไม่อย่างนั้นบริษัทแห่งนี้อังกฤษคงไม่ส่งเธอมาคุมตลาดฝั่งเอเชีย ทั้งที่เธออายุเพียงยี่สิบเจ็ดปี

“ฉันก็หวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันค่ะ” ซีอีโอแห่งเจวีได้แต่ยิ้มพรายเหลือบมองหน้าคมคายของวีระก่อนจะเอ่ยขอตัว เมื่อตระหนักได้ว่าเธอกำลังจะไปสาย “ฉันคงต้องขออนุญาตนะคะ นี่ใกล้เรลเล็ๆ เลิกเรียนแล้ว ฉันต้องไปรับลูก”

“อ้อ...” รอยยิ้มของวีระซังก้าง จุกขึ้นชายหนุ่มก็กะพริบตาปริบๆ กับข้อมูลใหม่ที่ตนได้รับ นั่นคือเรื่องที่หญิงสาวนั้นมีลูกแล้ว ก่อนจะพยายามซ่อนความผิดหวังเอาไว้อย่างสุดความสามารถแล้วพยักหน้ารับ “เชิญครับคุณเพียง”

“ฝนดูเลอคุณี่ด้วยนะ” หญิงสาวขยับตัวลุกก่อนจะหันไปกำชับกับเลขฯ ของตัวเอง ซึ่งเจ้าของชื่อก็พยักหน้ารับคำสั่งอย่างรู้หน้าที่

“ถ้าคุณนี่มีอะไรเพิ่มเติมก็บอกเลขฯ ของฉันได้เลยนะคะ”

“ครับคุณเพียง”

เพียงรักยิ้มเล็กน้อย พงกหัวให้ชายหนุ่มเป็นการอำลา ก่อนจะคว้ากระเป๋าทูเป้เล็กของตัวเองติดมือมาแล้วเดินออกจากห้องรับประทานอาหาร เมื่อแผ่นหลังพ้นประตู ร่างบอบบางก็กึ่งวิ่งกึ่งเดินไปที่รถของตัวเอง จากนั้นขับออกไปด้วยความรีบร้อนเพราะเกรงว่าเธอจะทำให้เด็กๆ ตกใจที่จนป่านนี้แล้ว คุณแม่ของพวกเขายังไม่มาขึ้นรถที่หน้าประตูโรงเรียนอย่างที่รับปากไว้ก่อนจากกันเมื่อเช้า โชคดีที่โรงเรียนของลูกอยู่ไม่ไกลจากร้านอาหารซึ่งเพียงรักนัดคุยงานกับลูกค้า หญิงสาวจึงมาถึงหน้าโรงเรียนได้ทันเวลา แม้จะสายกว่าทุกวันเล็กน้อย แต่ก็นับว่าไปทันเวลาเลิกเรียน

ร่างบอบบางของหญิงสาวก้าวลงจากรถ ยิ้มทักทายผู้ปกครองของเด็ก

คนอื่นๆ ระหว่างทางเดินไปยังชั้นเรียนของลูกๆ อย่างเป็นมิตร แม้ว่าเธอจะเพิ่งรู้จักพวกเขาได้ไม่นานเลยก็ตาม

ทันทีที่เพียงรักมาขึ้นรวมกับผู้ปกครองท่านอื่นที่หน้าชั้นเรียนของเด็กๆ เธอก็ต้องยิ้มกว้าง เมื่อเสียงเล็กๆ ดังมาจากด้านในด้วยความตื่นเต้นราวกับว่าเจ้าของเสียงนั้นเพียรมองหาเธออยู่พักใหญ่แล้ว

“คุณแม่!”

“ดิวิน รจิตระคะ คุณแม่มารับแล้วค่ะ”

เสียงครูประจำชั้นซึ่งร้องเตือนนักเรียนเหมือนทุกครั้งทำให้เพียงรักชะงัดคอมองหาลูกๆ ของเธอทันที แล้วหญิงสาวก็ยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นเด็กๆ รีบคว้ากระเป๋าขึ้นมาสละพาข พลังเดินมาสวมรองเท้าหน้าห้องอย่างรีบร้อน ก่อนที่คุณครูจะจูงมือพวกเขาตรงมาหาเธอ

“คุณแม่!”

ลูกแฝดของเพียงรักลัดมือครูประจำชั้นออกแล้วพร้อมใจกันวิ่งเข้ามาหาคุณแม่ด้วยความเร็ว พร้อมใจกันโถมตัวเข้าหาร่างระหงของเพียงรักที่นั่งคุกเข่า อาแขนรอรับอยู่แล้วด้วยความคิดถึงจนได้ยินเสียงอึกตามมา

“คุณแม่มาช้า...”

“แม่ขอโทษค่ะ” เพียงรักขอโทษรจิตระหลังจากหอมแก้มเด็กหญิงหนักๆ ก่อนจะหันหน้าไปหาลูกชายที่กอดเธอแน่นไม่แพ้น้องสาว แล้วหอมแก้มดิวินฟอดีใหญ่ไม่ต่างกัน “แม่ขอโทษที่มาช้านะคริบดีวิน”

“ไม่เป็นไรคริบี” เด็กชายดิวินเงื่อนกว่าน้องสาวฝาแฝด เขาแค่สายศีรชะชนะบอกมารดาว่าการมาสายของเธอนั้นได้รับการให้อภัยแล้ว ทว่าแม่ที่เลี้ยงลูกมากับมืออย่างเพียงรักกลับยิ้มพราย คุณออกว่าลูกชายกำลังน้อยใจที่เธอมาช้า แต่ไม่ทันพูดอะไร ลูกสาวจอมไววายของเธอก็พูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“คุณแม่ทำไมมารับเราช้าคะ คุณแม่ไปไหนมา” รจิตระนั้นเจ้าอารมณ์

กว่าผู้เป็นพี่ และเด็กหญิงก็ไม่เห็นยอมายที่จะแสดงความรู้สึกของตัวเอง ออกมาแต่ไหนแต่ไร บางครั้งจึงทำให้รจันตรดูเป็นเด็กอารมณ์ร้าย “คุณแม่รู้ไหมคะว่าหนูรอคุณแม่มานานมาก...”

เพียงรักยกมือลูบศีรษะของลูกทั้งสอง ยิ้มอ่อนโยนออกมาเพราะไม่อาจห้ามตัวเองได้ ก่อนจะพยายามอธิบายให้เด็กๆ เข้าใจด้วยเหตุผล “คุณแม่ทำงานค่ะ ขอโทษนะคะ คราวนี้คุณแม่ผิดเองคนเดียว”

“หนูคิดว่าคุณแม่คงทำดีที่สุดแล้ว ครั้งนี้หนูจะยกโทษให้” เมื่อคุณแม่ยอมรับผิด รจันตรก็ผงกหัวแรงๆ รับคำอย่างเป็นทางการเป็นงาน ยอมยกโทษในการมาสายให้เพียงรักอย่างไม่มีทางเลือกนัก

“ขอบคุณนะคะ”

เพียงรักยิ้มขันมุตรสาว แล้วรังเด็กน้อยทั้งสองเข้ามาหอมแก้มหนัๆ อีกหลายครั้ง จนตวินที่ทำหน้าขมเพราะยังน้อยใจมารดาอยู่นั้นต้องซ่อนยิ้มเป็นคุณแม่คนสวยของเธอ

“ตวินไม่โกรธคุณแม่ใช่ไหม”

“ไม่โกรธ” ตวินเล่นศีรษะ ผละห่างจากอกของมารดาอย่างไม่มีทางเลือกเมื่อเห็นคุณครูประจำชั้นยังยืนรออยู่ไม่ไกล ซึ่งคงเป็นหน้าที่ของเธอในการรายงานพัฒนาการของเด็กน้อยทั้งคู่ให้ผู้ปกครองฟัง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กๆ จะยอมปล่อยมือจากคุณแม่

ทั้งตวินและรจันตรยังคงจับมือเพียงรักแน่นแล้วจ้องหน้าคุณครูประจำชั้นอย่างกดดันให้อีกฝ่ายรีบพูด เพื่อที่พวกเขาจะได้กลับบ้านเสียที โดยเฉพาะรจันตรที่หน้าจ้ำจูไม่สออารมณ์มากกว่าพี่ชาย

“วันนี้ยังมีเพื่อนใหม่แล้วนะคะคุณแม่ เด็กๆ เริ่มปรับตัวได้พอสมควรและดูจะชอบคลาสเรียนดนตรีเป็นพิเศษค่ะ” คุณครูประจำชั้นอธิบายให้เพียงรักฟังด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ปกติแล้วการที่เด็กย้ายโรงเรียนใหม่นั้นต้องใช้เวลาพักใหญ่ในการปรับตัว แต่สำหรับสองแผ่นดินนั้นถือว่าปรับตัวกันได้เร็วมาก

“ค่ะ พวกเราไม่ได้ก่อเรื่องอะไรใช่ไหมคะ” เพียงรักพยักหน้าขณะจับเจ้าสองลิงที่เริ่มประหวั่นพรั่นกับการทำตัวไร้ศรัทธา ทั้งร่างลงไปกับแรงดึงดูดของโลกแล้วให้ผู้เป็นแม่รับผิดชอบ โดยการออกแรงรั้งพวกเขาให้ยืนตรงจนร่างบอบบางเซไปมา

“ไม่มีค่ะ” คุณครูประจำชั้นหัวเราะน้อยๆ ด้วยความเอ็นดู สองแปดแปดพอสมควร แต่ก็เชื่อว่าควบคุมไม่ได้เลย “ดวินค่อนข้างใจเย็นและมีเหตุผลมาก ส่วนรณิตรแสดงออกเก่งกว่าพี่ แต่ต้องเอาใจสักหน่อย วิธีที่คุณแม่เคยบอกไว้ให้ได้ผลทีเดียวค่ะ”

“อย่างนั้นค่อยสบายใจหน่อยค่ะ” เพียงรักผ่อนคลายใจออกมาด้วยความโล่งอก ก่อนจะต้องก้มหน้าเมื่อรู้สึกวามแรงดิ่งที่แขนทั้งสองข้างเริ่มถี่และมากขึ้นจนเธอต้องเอ่ยปราชัย “แม่คุยกับครูอยู่ลูก”

“แต่เราจะไปเรียนเปียโนสาธนะค่ะ” เป็นรณิตรที่หาเหตุผลมาอ้างเพราะไม่อยากอยู่ที่โรงเรียนต่อ ขณะที่พี่ชายเพียงแหงนหน้าคอดังบา จ้องหน้างานของมารดาเป็นการช่วยน้องกดดันแม่ในแบบของเธอ “คุณแม่สัญญาว่าเราจะไปกินชานมไข่มุกก่อนด้วยนะค่ะ ไม่รีบไปเราจะสาย”

“ชานมไข่มุกไม่ได้มีอะไร รณิตร หานเยอะๆ จะเสียสุขภาพเอานะ” คุณครูประจำชั้นหัวเราะ บอเด็กในชั้นเรียนของตนเป็นเชิงตักเตือน เพราะเท่าที่สังเกตเด็กหญิงดูจะติดกินหวานมากกว่าพี่ชายและเพื่อนๆ รวมชั้นคนอื่น

“หนูชอบ หนูจะกิน” รณิตรก็อ้อนจ้อง เด็กน้อยขมวดคิ้วใส่ครูประจำชั้นและตอบกลับอย่างไม่เกรงกลัว ด้วยคิดว่าเรื่องนี้คุณแม่สัญญากับเธอเอาไว้แล้ว ก่อนจะหันไปทวงคำตอบจากเพียงรักอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ “ก็เราสัญญากันแล้ว ใช่ไหมคะคุณแม่”

เพียงรักปวดหัวกับลูกสาวตัวแสบ ตอนที่ทำข้อตกลงกันเธออยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก รู้อยู่ว่าชานมไข่มุกไม่ดีต่อเด็กๆ แต่ก็รับปากแล้วว่าพาพวกเขาไปกินก่อนไปเรียนเปียโน “จ๊ะ อย่างนั้นลูกต้อง

สวัสดีคุณครูก่อน โอเคไหม”

แน่นอนว่าสองแปดรีบปล่อยมือแม่แล้วยกมือไหว้ครูประจำชั้นแทบทันที เพราะอยากกินขนมไข่มุกเจ้าปัญหาก็ได้ แม่ดิวินจะไม่พูดอะไร แต่ก็พอจะดูออกว่าสิ่งนี้เป็นไฮไลต์ที่เขารอมาตลอดทั้งวัน รองจากการเจอพี่เลี้ยงรักในตอนเลิกเรียน

เพียงรักจูงมือสองแปดเดินออกมาจากโรงเรียนพร้อมกับผู้ปกครองคนอื่น ระหว่างทางก็ต้องคอยตอบคำถามดิวนและรัชนีด้วย โดยเฉพาะรายหลังที่มีเรื่องสงสัยเยอะแยะไปหมด

รัชนีพูดเป็นต่อยหอยจนดิวนต้องเบรคน้ำขึ้นมองมาราวกับจะขอร้องให้ทำอะไรสักอย่าง เมื่อว่ารัชนีจะหยุดพูดสักนาที เมื่อเห็นว่าผู้เป็นแม่ยังนิ่งเขาจึงต้องลงมือเอง

“จัตรา เงียบ”

“ไม่! ไม่เเงียบ วินนั่นแหละเเงียบ”

แปดน้องแปดเสียงโตแทบจะทันที เพียงรักได้แต่กลอกตาทำหน้าเมื่อยด้วยความอึ้งใจ

“เเงียบเดี๋ยวนี้”

ดิวนหันขึ้น เมื่อเสียงแหลมๆ ของน้องสาวที่เกิดหลังเขาเพียงไม่กี่นาที รัชนีจึงทำเสียงดังยิ่งกว่าเดิม

“ไม่! ไม่! ไม่! จัตราไม่เเงียบหรอก!!”

“ถ้าลูกยังทะเลาะกันแบบนี้ แม่จะไม่พาไปกินชาไข่มุกแล้วนะ ตกลงไหม”

“ตกลงค่ะ”

“ครับคุณแม่”

เท่านี้การทะเลาะกันของสองแสบก็ยุติลงราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ดิวนยังคงมีสีหน้ารำคาญใจ ขณะที่รัชนีได้แต่อ้าปากพะงาบๆ ไม่กล้าโวยวายด้วยรู้ถึงความเด็ดขาด พูดคำไหนคำนั้นของผู้เป็นมารดาดี

เปลือกตาที่ปิดแน่นเพื่อคลายความอ่อนล้าจากการใช้งานอย่างหนัก ตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมานั้นค่อยๆ ชับ พร้อมกับเสียงเรียกเข้าของมือถือที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เจ้าของมือหนาเอื้อมไปคว้ามาแล้วกดรับก่อนลืมตามองดูชื่อผู้โทร. เข้ามาเพียงเลี้ยววินาทีแล้วหาลับลงตามเดิม ขณะยังยกมือถือแนบหูพลากรอกเสียงห้วนๆ ลงไป

“ถ้ามีงโทร. มาก่อกวนกู มีงก็รีบวางไปเลย วันนี่กูอารมณ์ไม่ดี”

“ไ้เหเนือมีงใจเย็นก่อน กูโทร. มาเพราะมีเรื่องสำคัญ” ปลายสายเองก็ดูจะหงุดหงิดไม่น้อยที่เพื่อนสนิทซึ่งดักทางทั้งที่เขายังไม่ได้ปรึกษาพูดลั้คำ

“เรื่องอะไร” แดนเหเนือถามไปอย่างนั้น ความจริงแล้วแม้ว่าเพื่อนสนิทจะโทร. มาเพื่อพูดเรื่องอะไร เขาก็ไม่แคร์ เพราะตอนนี้แค่ลำพังตัวเองเขายังจะเอาไม่รอดเลย คงยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือใครไม่ได้ แม้ว่าคนนั้นจะเป็นเพื่อนสนิทอย่างธนา ก็ตาม

“มีงจำได้ไหมว่ากูมีหลาน”

“แล้วมีงจะแก้ความเรื่องสำมะโนครัวมีงให้กูฟังทำไมวะ” แดนเหเนือถามเสียงห้วน เตรียมจัดสายเพื่อนสนิทด้วยความรำคาญ

“ฟังก่อนสิไอ้เหว มันก็ต้องแก้ความก่อนไหมละ” ธนาอยากจะหักคอเพื่อนสนิท ก่อนเขาจะรีบสะกดอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ก่อน เพราะมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ “คือวันนี้พี่สาวกูไปรับลูกที่โรงเรียน...”

“แล้วไงวะ”

“ไอ้ควาย! มีงฟังกูก่อน” ธนาสบถ เกลียดที่เพื่อนของเขาโง่และมักจะทำพลาดเพราะความหุนหันพลันแล่นอยู่บ่อยครั้ง นิสัยนี้แดนเหเนือเป็นมาตั้งแต่สมัยเรียนจนตอนนี้ทำงานแล้วยังแก้ไม่หาย ไม่รู้ว่าจากนิสัยจะกลายเป็นสันดานไปแล้วหรือเปล่า

“พี่กูไปรับหลานที่โรงเรียนใช่ไหม...”

“เออ แล้วไงวะ”

“แล้วเขาจำได้ว่าเขาเจอเพื่อนกู...”

“ไม่ใช่กู ทำงานอยู่ ยังไม่ได้ไปไหนเลย” แดนเหนือซึ่งบอก มีเหตุผลอะไรที่เขาจะไปโผล่ที่โรงเรียนอนุบาลตอนทำงานกองเป็นภูเขานโม้เต๊ะกัน

“ไม่ใช่มีง้อด้วย!” ธนาภิภาสเพื่อนอีกคำรบ เบื่อที่ดั่งพูดกับคนโง่อย่างแดนเหนือ “พี่สาวกูเขาเห็นเพียง...เพียงกลับมาแล้วหรือวะ”

“แล้วมีงจะมาถามอะไรกู” น้ำเสียงของแดนเหนือเปลี่ยนไปชัดเจน ดวงตาคมเปิดขึ้นพร้อมกับมือแกร่งที่จับมือถือเครื่องบางสั้นระริก ก่อนชายหนุ่มจะเอ่ยลอดไฝฟัน “มีงคิดว่ากูจะรู้หรือว่าเขาไปไหน จะกลับมาเมื่อไหร่”

ธนาถอนหายใจ เรื่องการเลิกราของแดนเหนือและพี่สาวรักเมื่อหลายปีก่อนนั้นเขาารู้ดี เพราะเขาเป็นคนไปหิวมันจากร้านหลักกลับห่อเองทุกคืน

“เออ กูรู้ว่ามีงไม่รู้หรอก แต่ว่า...กูมีเรื่องสำคัญกว่านั้นนะ”

“กูไม่ได้อยากรู้” แดนเหนือจัดบท “ไม่ว่าเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นเขาไม่อยากรู้ ไม่อยากได้ยินเลยสักนิด” “มีงไม่ต้องมาบอกกู กูกับเขาตายจากกันไปแล้ว”

“แต่เรื่องนี้มีงต้องรู้ละ” ธนาไม่สนใจว่าเพื่อนของเขาต้องการอะไร ชายหนุ่มตัดสินใจส่งรูปที่พี่สาวส่งมาถามเขาเพื่อความแน่ใจให้แดนเหนือก่อนบอกด้วยน้ำเสียงลำบากใจ “มีงดูรูปก่อน...กูคิดว่ากูจำเพียงไม่ผิด”

แดนเหนือเปิดรูปที่ธนาส่งมาให้ทันทีก่อนจะดั่งแข็งค้าง มือไม้เย็นเฉียบ หูอื้อเหมือนทหารที่เพิ่งเผชิญกับระเบิด เมื่อเห็นรูปของหญิงสาวที่ดูไม่กวีนัก แดนเหนือก็รู้ว่ามันเป็นเพียงรักแท้

ผู้หญิงที่หายไปจากชีวิตเขาตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา...ในรูปแบบนั้น หญิงสาวกำลังกอดกับเด็กสองคนอย่างสนิทสนม

“มีมันเหยียอะไร หมายความว่าไงวะ!” แดนเหนือกลับมาในสายพร้อมกับความโกรธที่ปะทุขึ้นมาจนเห็นทุกอย่างเป็นสีแดง

“กูก็ไม่รู้วะเหนือ” ธนาพึมพำเสียงเบาอย่างหนักใจไม่แพ้เพื่อน ก่อน

จะปล่อยหมดทุกอย่างที่ทำให้เด่นเหนือแทบจะร่วงจากเก้าอี้ “แต่มีงั้นใจนะว่า
มีงั้นไม่มีลูก...เด็กสองคนนั้นหน้าเหมือนมีงั้นมากเลยนะเว้ย ไม่ใช่ลูกมีงั้น
หรือ”

มี ฤ ญา

๑

คนแปลกหน้าที่รู้จักกันดี

“เป็นไงบ้างคะ ครูคนใหม่เป็นยังไงบ้าง สนุกเหมือนที่เรียนกับครูเดิมไหม” เพียงรักเอ่ยถามลูกที่นั่งอยู่บนคาร์ซีต ขณะกลับจากโรงเรียนสอนดนตรีชื่อดังซึ่งเป็นของรุ่นพี่เธอตอนเรียนมหาวิทยาลัย ก่อนจะมาสันทสนมกันช่วงที่อยู่อังกฤษ เมื่อกลับมาแล้วได้ข่าวว่าเขาเปิดโรงเรียนสอนเปียโน เพียงรักก็ไม่ลังเลที่จะพาเด็กๆ มาเรียนกับเขา

“ผมชอบครูคนนี้” ดวินออกความเห็น ขณะที่น้องสาวของเขาหันำง้ากับคำตอบของผู้เป็นพี่

“ฉันตรเรียนได้ แต่ชอบครูเดิมมากกว่า” แนนอนว่าฉันตรต้องชอบครูคนเก่าของเธอมากกว่าอยู่แล้ว ก็ครูคนใหม่สอนแต่เพลงยากๆ ให้เธอเรียน

“ทำไมอย่างนั้นล่ะคะ” เพียงรักถามขณะที่รถติดไฟแดง มองลูกๆ ผ่านกระจกมองหลังแล้วถอนหายใจแรงกับคำตอบของลูกสาว

“ก็ครูเขาสอนเพลงยากให้ฉันตร” ว่าแล้วปากเล็กๆ ที่ช่างเจรจา ก็ยื่นออกมาแสดงออกถึงความไม่สบอารมณ์ ก่อนเจ้าตัวจะตัวตบตาไปมองแปดผู้พี่ “แต่ว่าฉันชอบ...ไม่เห็นสนุกเลย เมื่อมือไปหมด”

“ครูเดมี่สอนแต่เพลงเดิมๆ ไม่อยากเรียนเพลงเดิม” ดวินที่มีความสามารถเรื่องเปียโนมากกว่าน้องสาวให้เหตุผล ว่าอะไรกันแน่ที่ทำให้รณัตร์ชอบครูคนเดิมมากกว่า

“แต่รณัตร์ชอบนี้ ใช้น้ใหม่คะคุณแม่” รณัตร์แย้ง เพราะการสอนแบบนั้น เธอจึงเล่นเพลงคลาสสิกคล่องจนได้รับคำชมจากผู้ใหญ่หลายๆ คน ซึ่งรวมไปถึงคุณแม่คนสวยของเธอด้วย

“แม้ว่าเราลองเรียนกับครูหลายๆ คนก็ดีขึ้นคะ” เพียงรักเผชิญกับการที่ต้องเป็นคนกลางระหว่างลูกทั้งสองมาหลายปี และหญิงสาวก็เก่งพอที่จะรู้ว่าเธอควรจะทำอย่างไรเพื่อไม่ให้ทั้งคู่เสียใจ “เราเรียนกับครูเดมี่ที่รณัตร์ชอบมาแล้ว คราวนี้เรียนกับเพื่อนของคุณแม่ที่ดวินชอบ ก็ยุติธรรมดีไม่ใช่หรือคะ”

“ก็วินเก่งกว่ารณัตร์” เด็กหญิงหลุดปากบอกเหตุผลว่าอะไรที่ทำให้เธอไม่ชอบที่จะเรียนกับครูคนนี้

พี่ชายหันมองหน้าน้องจะพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย ในความคิดของเขา รณัตร์ก็เก่งไม่แพ้ใคร จัดแต่ชอบชวนครูคุยเรื่องโน้นเรื่องนี่ต่างหากจึงตามเขาไม่ทัน “อยากเก่งก็เลิกพูดเวลาเรียน เสียบๆ แล้วตั้งใจ”

เพียงรักฟังลูกชายสอนน้องแล้วก็อดที่จะรู้สึกอิจฉาริษยาใจไม่ได้ เออ... เกิดก่อนกันแต่ไม่ถึงสองนาที่ แต่ดวินกลับมีความเป็นผู้นำมากกว่ารณัตร์อย่างเห็นได้ชัดเลย แตรรณัตร์ก็คือรณัตร์นั่นแหละ เด็กหญิงไม่สนใจว่าพี่ชายจะสอนอะไร เพียงแต่มองค้อนแล้วตะโกนถามเพียงรัก เปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นเสียเลย

“วันนี้เราจะไปกินข้าวกันที่ไหนคะคุณแม่”

“แม่จองร้านอาหารญี่ปุ่นที่พี่วินอยากกินเอาไว้จ๊ะ” วันนี้เป็นวันที่ดวินจะเป็นคนเลือกร้านอาหารสำหรับมื้อเย็น และเด็กชายก็เลือกอาหารญี่ปุ่นของโปรด เพียงรักจึงให้เลขาฯ ของเธอจองร้านอาหารเอาไว้สามที่สำหรับเธอและลูกๆ “พรุ่งนี้รณัตร์อยากทานอะไรจ๊ะ”

“ไม่รู้สิคะ เราทานอาหารร้านคุณแม่ได้ไหม จัตรอยากทานอาหารไทย” รณัตร์ไม่สนใจและไม่ชอบเวลาที่มิเชฟมาอธิบายเรื่องความเป็นมาของอาหารแต่ละจานเหมือนอย่างพี่ชาย จึงมักเลือกร้านอาหารที่มารดาร่วมลงทุนกับเพื่อนสนิท เพราะจะได้รับการเอาอกเอาใจ

“โอเค” เพียงรักผงกหัว ตั้งใจว่าจะโทร. ไปบอกเพื่อนสนิทล่วงหน้าก่อนว่าเธอจะพาลูกๆ เข้าไป ไม่อย่างนั้นป้ามาคงจะโวยวายใส่เธอเหมือนครั้งก่อนที่แะะเข้าไป แล้วอาหารหลายอย่างหมดจนไม่สามารถทำเมนูจานเด็ดเอาใจหลานได้

“เลขาฯ คุณแม่จะมาทานอาหารกับเราด้วยไหมครับ” ดิวินรอกจนกระทั่งคุณแม่และน้องสาวคุยกันจบแล้วจึงเอ่ยถาม

ปกติแล้วหากไม่กินข้าวกันที่บ้านก็มักจะมีเลขาฯ ของคุณแม่ หรือไม่ก็เพื่อนๆ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเพียงรักมาร่วมโต๊ะเสมอ ตั้งแต่วันแรกที่พวกเขาย้ายมาจากอังกฤษจนกระทั่งตอนนี้ ก็ยังไม่มีมือไหนเลยที่พวกเขาจะร่วมมืออาหารกันเพียงลำพัง

“ไม่มาจ๊ะ วันนี้เราจะทานกันแค่สามคน แต่ไม่รู้ว่าจะมีคนอื่นจ้องรอบเดียวกับเราหรือเปล่านะ” เพียงรักรู้ว่าลูกชายของเธอโลกส่วนตัวสูงมากมากจนเธอเป็นห่วง แต่ก็พยายามทำความเข้าใจว่านี่คือธรรมชาติของดิวิน แม้จะแตกต่างกับรณัตร์แฝดน้องราวฟ้ากับเหว แต่เพียงรักก็ไม่คิดบังคับลูกชายหรือเปลี่ยนเขามาเป็นแบบรณัตร์

ดิวินและรณัตร์รับประทานอาหารญี่ปุ่นแบบโอมาคาเซะมาหลายครั้ง พวกเขาจึงพอจะเข้าใจว่าอาจจะมิบังเป็นบางครั้งที่ต้องมีแขกคนอื่นมาแชร์คอร์สอาหาร เว้นแต่วันไหนที่คุณแม่เปิดร้านพาลูกน้องกับเพื่อนๆ มาด้วย

“แบบนี้ไม่เป็นไรครับ วันนี้ผมอยากกินปลา”

“ก็กินปลาทุกครั้ง” รณัตร์ที่ต้องกินอาหารญี่ปุ่นทุกครั้งที่พี่ชายเป็นคนเลือกร้านบ่นงึมงำกับตัวเอง เธอไม่ได้รังเกียจอาหารญี่ปุ่นแสนอร่อยพวกนี้หรอก เพียงแต่ไม่ชอบรอ เพราะกว่าอาหารแต่ละจานจะมาเสิร์ฟ เธอก็หิว

จนหน้ามืดแล้ว “แต่จัดรอยากกินกุ้ง กุ้งอะไรนะ...กุ้งที่ซื้อยากๆ น่ะ”

“โบตันเอปี แต่ไม่รู้ว่าจะวันนี้จะมีหรือเปล่านะ” ดวินจะมีความจำดีเป็นพิเศษกับเรื่องที่เขาสนใจ อย่างเช่นวัตถุดิบของอาหารแต่ละมื้อ เด็กชายก็จำได้เกือบทั้งหมด ขณะที่รณัตร์นั้นพอกลิ้งลงท้อง เจ้าซื้ออาหารที่ว่าก็ไม่อยู่ในหัวแล้ว

“ก็จัดรอยากกิน” รณัตร์ชอบเจ้ากุ้งที่วันนี้จริงๆ แต่ก็อย่างที่ดวินเอ่ยนั้นแหละ ไม่รู้ว่าจะวันนี้โชคจะเข้าข้างเธอหรือเปล่า เพราะไอ้เจ้ากุ้งที่วันนี้เซฟบอกว่ามันค่อนข้างหายาก

“นั่นคุณแม่ซื้อปูมาให้อีกคนละตัวดีไหมคะ ไถโหยะที่วันนี้คุณแม่ไปรับข้าว” เพียงรักเอาใจลูกแฝดของเธอเต็มที่ ก่อนหน้านี้ตอนตั้งท้องพวกเขาเพียงรักยังไม่พร้อมทั้งเรื่องเงินและอะไรอีกหลายๆ อย่าง ผิดกับตอนนี้ที่เธอมีเพียบพร้อมทุกอย่างแล้ว ดังนั้นไม่ว่าลูกอยากกินอะไรหญิงสาวก็จะหามาให้เสมอ ขอเพียงเด็กน้อยอย่ายากเท่านี้

“อาค่ะ!”

“ครับ”

เพียงรักยิ้มกว้างกับความกระตือรือร้นของลูกๆ ที่ได้ยืนยันว่าจะได้กินเมนูโปรด ได้เห็นลูกมีความสุขแบบนี้แล้ว เธอก็อยากจะให้พวกเขาเป็นเด็กแบบนี้ต่อไปนานๆ ไม่อยากให้อะไรมาเปลี่ยนหรือทำให้พวกเขาไม่มีความสุข “โอเคเลย อย่างนั้นเรารีบไปกันดีกว่านะ”

“ครับ”

“ค่ะคุณแม่”

“ไอ้เหนี่...มึงกลับบ้านเถอะวะ เตี่ยแม่มึงก็มาจิกอกกูอีกหрок” ธนาอ่อนวอนเพื่อนสนิทที่ซัดเหล้าแทนน้ำเป็นว่าเล่นด้วยความอับจนปัญญา ไม่รู้จะบอกแดนเหนี่อย่างไร เพื่อนเขาจึงจะยอมกลับบ้าน “เชื่อกูเถอะมึงกินเหล้าไปก็ไม่ช่วยอะไรหрок”

“มึงอย่ามาสอนกูได้ไหม กูให้มึงมากินเหล้าเป็นเพื่อนก็กินไป อย่าบ่นมาก” แदनเหนือไม่อยากจะยินคำสั่งสอนของใครในตอนนี เพราะสมองของเขามันไม่มีที่ว่างให้เรื่องอะไรแล้ว เว้นแต่เรื่องของเพ็ญรักและเด็กสองคนในรูปที่ธนาส่งมาให้เมื่อบาย เขาไม่รู้ว่าเขานั่งที่ร้านอาหารแห่งนี้นานเท่าไรแล้ว และเขาก็ไม่สนใจ เพราะคนอย่างเขามันไม่มีอะไรจะเสียวอยู่แล้ว

“ไอ้เหนือ...” ธนาจนปัญญาแล้วจริงๆ นึกเสียใจที่บอกเรื่องเพ็ญรักกับแदनเหนือก็เมื่อเห็นว่า ตอนนีแदनเหนือกำลังจะกลับมาเป็นสุนัขเฝ้าร้านเหล้าเหมือนสมัยที่เพ็ญรักทิ้งไปใหม่ๆ อีกแล้ว

“มึงเลิกกินสักทีเหอะเหล้ามันะ กินไปเพ็ญเขาก็ไม่กลับมาสนใจมึงหรอก”

“ใครบอกว่ากูกินเหล้าเพราะอยากให้เขากลับมาสนใจกู กูไม่ได้สนใจเขา” แदनเหนือแทบจะปาแก้วเหล้าในมือใส่หน้าธนา หากไม่คิดขึ้นมาได้ก่อนว่า นอกจากธนาเขาก็ไม่เหลือเพื่อนคนไหนแล้ว... ไม่มีใครอยากจะนับเขาเป็นเพื่อนอีกเลยตั้งแต่วันที่เขาและเพ็ญรักเลิกรากันไป

“อย่ามาโกหกกูหน่อยเลยไอ้เหนือ กูอยู่กับมึงมาปีกี่...คนที่ทำให้มึงมาเป็นหมาได้อย่างนี้ก็แค่เพียงคนเดียว”

“เขาสวยมากเลยนะมึง...” เสียงของแदनเหนือแผ่วลงผิดกับก่อนหน้านี้ลิบลับ เมื่อหวนคิดถึงใบหน้าของผู้หญิงที่เก่งจนทำให้เขากลับมาเมาหัวราน้ำได้อีกครั้ง หลังจากที่กินเหล้ามามากมายจนมั่นใจว่า ชีวิตนี้เขาคงไม่เมาอีกแล้ว “แต่ทำไมเขาถึงทำกับกูแบบนี้วะ ทำไมไม่บอกว่ากูมีลูก”

“มึงใจเย็นๆ ก่อน เพ็ญเขาเพิ่งกลับมา เขาอาจจะยังวุ่นวายเรื่องอื่นอยู่ก็ได้” ธนาพยายามปลอบใจเพื่อน ตอนนีทั้งคู่ต่างมั่นใจเกินครึ่งว่าเด็กสองคนนั้นต้องเกี่ยวข้องกับแदनเหนืออย่างแน่นอน

“เพียงไม่ใช่คนโง่ มึงคิดว่ากูไม่รู้หรือว่าเขาไม่อยากให้กูเป็นพ่อลูกเขา” แदनเหนือมั่นใจว่าเขารู้จักเพ็ญรักไม่น้อยไปกว่าใคร และรู้ดีว่าหากหญิงสาวต้องการให้เขารู้ว่าเขามีลูก เธอจะไม่ปล่อยเวลามาจนลูกของเขาโต

ขนาดนี้

“มึงจะโทษเขาก็กไม่ได้นะเว้ยไอ้เหนี่...” ฌนาพูดได้เท่านั้นก็ต้องกลืนถ้อยคำที่เหลืลงลำคอ เมื่อแดนเหนือตวัดสายตาคมกริบมองหน้าเขาราวกับจะฆ่าเขาด้วยสายตาดุดันที่ว่า เพื่อนสนิทอย่างฌนาจึงได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะตัดสินใจบอกความรู้สึกจริงๆ กับอีกฝ่ายไป

“กูพูดเพราะกูเห็นว่ามึงเป็นเพื่อนนะเหนี่...มึงจะโทษที่เพียงเขาทำแบบนี้ไม่ได้หรอก”

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าเด็กสองคนนั้นเป็นลูกกูที่ไม่กูจะไม่ลืห้รู้” แดนเหนือก็ยังคงตื้อรั้น มันไม่ยุติธรรมกับเขาเลยที่จู่ๆ มารู่ว่าตัวเองมีลูกแต่กลับไม่เคยได้เห็นหน้า ไม่เคยได้อุ้ม ไม่รู้แม่กระซังชื่อของลูกตัวเอง “มึงคิดว่าเพียงจะท้องได้เธอถ้าไม่ได้น้ำยากู”

“โห มึงนี่...” ฌนาฟังคำพูดของเพื่อนตัวเองแล้วอยากจะเป็นคนถีบร่างสูงของแดนเหนือให้ร่วงลงจากเก้าอี้ แต่ดูจากสภาพแล้วเขาคงไม่ต้องเสียแรงทำอย่างนั้น เพราะอีกไม่นานแดนเหนือก็คงได้ไปเข้าเฝ้าพระอินทร์แล้ว “เออ เอาเถอะ...อย่าพูดอะไรมึงก็พูดไปเถอะ”

“กูไม่คิดว่าเพียงจะใจร้ายกับกูขนาดนี้” เสียงหัวนั้นฟังเหมือนการเพ้อเข้าไปทุกที “กูเฝียขนาดนั้นเลยหรอวะ เขาถึงทำกับกูขนาดนี้...ไม่สงสารกูบ้างเลยหรอ”

“มึง...ใจเย็นๆ”

“นั่นลูกกูนะมึง ลูกกู...คนตั้งสองคนแม่บิตไม่ให้กูรู้ได้ยังงี้ตั้งหลายปีขนาดนี้ เพียงเกลียดกูขนาดนั้นเลยหรอ...กูไปทำอะไรให้เขาเจ็บช้ำ”

“มึง...”

“ชีวิตกูทั้งชีวิตกูก็ให้เขาได้ แต่เขาแม่โคตรใจร้าย...จโมยลูกกูไปหน้าด้านๆ” เสียงของแดนเหนือสั่นเครืออย่างคนที่กำลังหวาดกลัวเพราะอยู่ในเขาวงกตที่หาทางออกไม่ได้

“กูว่าเพียงเขาไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอกไอ้เหนี่”

ธนาต้นศิริระ เพียงรักก็เป็นเพื่อนของเขาและตลอดเวลาที่รู้จักกันมา หากจะมีใครสักคนที่รักและดีกับแดนเหนือ คนคนนั้นก็คือเพียงรัก ผู้หญิงคนแรกที่เขามั่นใจว่าเธอเป็นคนดีมาจากข้างใน ไม่ใช่เสแสร้งแกล้งทำเพื่อให้ใครมารัก แม้แต่กับแดนเหนือเอง...ที่ตอนนั้นก็ใช้ว่าจะเป็นคนดีนัก (ตอนนี้ก็ไม่ได้หรอก) แต่เพียงรักก็ยังไม่เคยคิดจะทิ้งแดนเหนือไปไหน ดูแลอีกฝ่ายทุกอย่างจนแดนเหนือกลายเป็นผู้ชายที่น่าอัศจรรย์ที่สุดในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่เพราะเขาหล่อ รวย หรือมีแฟนสวยเช่นเพียงรัก แต่เพราะมีคนรักที่แสนดีอย่างหญิงสาวคอยดูแลอยู่ต่างหาก

“กูว่ามึงน่าจะรู้จักเพียงดีกว่ากู...เพียงเขาดีจะตาย แล้วกูไม่คิดว่าเพียงจะใจร้ายกับใครได้อย่างที่มึงพูด”

แดนเหนือก้มหน้า แต่หูก็สดับรับฟังคำพูดของเพื่อนทุกถ้อยคำ ก่อนคนมาจะผงกศีรษะขึ้นมาแย้ง

“เขาใจร้ายกับกูนี่ไง” ชายหนุ่มยกมือทาบอกตัวเองแรงๆ เพื่อว่าหัวใจที่ซาทันของเขาจะมีความรู้สึกขึ้นมาบ้าง “เขาใจร้ายกับกูคนเดียว...”

“โห...ผมถามจริงนะพี่...ทำไมต้องเป็นผมทุกทีเลย พรุ่งนี้ผมมีเรียนนะ” เสียงโอดครวญนั้นเป็นของผู้มาใหม่ที่สวมเสื้อยัดสีขาวยาวกับกางเกงนักเรียน มองร่างสูงของพี่ชายที่พบบ่อยกับโต๊ะอย่างหมดสภาพ หลังจากที่ซัดเหล้าเข้าไปพอสมควร

“ก็แกเป็นน้องไอ้เหนือมัน จะมาบ่นอะไรเกือ มาแล้วรีบๆ เอามันไปสิ” ธนาถอนหายใจยาวหลังจากที่โทร. หาน้องชายของแดนเหนือให้มาหิ้วพี่กลับบ้าน

“แล้วทำไมต้องเป็นผมทุกทีเลยนะ” เกือบโอดครวญอีกครั้งพอเป็นพิธี แม้ในที่สุดแล้วก็มีแต่เขาที่เผลอที่ต้องตามเก็บร่างของพี่ชายจากร้านเหล้าและเป็นคนพากลับบ้าน เพราะว่าธนาโดนแม่ของเขาขึ้นแบล็กลิสต์ห้ามไม่ให้เหยียบบ้านอีก โดยโทษว่าธนาเป็นคนพาลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

ของท่านเหลวไหล ทั้งที่ความจริงนั้นแดนเหนือต่างหากที่เป็นคนพาธนาเหลวไหล

“เฮีย เฮียไวย!”

“มันไม่ตื่นหรือก็เออ ธิบพามันกลับบ้านเถอะ แม่เราโทร. มาจนสายไหม้แล้ว” ชายหนุ่มบอกผู้ที่เขาเห็นไม่ต่างจากน้อง

เกือกูลเองก็เห็นว่าเป็นจริงอย่างที่ธนากล่าว ขนาดเขาเขย่าตัวขนาดนี้แดนเหนือยังไม่มึ่วแว่วว่าจะตื่น ก็น่าจะหนักอยู่

“แล้วผมจะรอดไหมเนี่ย แล้วทำไมเฮียเป็นแบบนี้จะพี ไม่เมามานานแล้วไม่ใช่หรือไง ทำไมจู่ๆ ถึงได้กลับมาเป็นแบบนี้อีกล่ะ” คนเป็นน้องบ่นอุบ แบบนี้กลับบ้านไปเขาก็ชวยอีก...

ครั้งล่าสุดที่เกือกูลเห็นพี่ชายเมาหัวราน้ำแบบนี้ก็คือตอนเรียนมหาวิทยาลัย ช่วงที่เลิกรากับแฟนสาวอย่างเพียงรัก ซึ่งตอนนั้นก็เข้าใจได้เพราะถ้าเขาเป็นแดนเหนือ เกือกูลก็คงหัวใจสลายไม่ต่างจากพี่ ก็เพียงรักนะแสนดีประหนึ่งนางฟ้านางสวรรค์ ทั้งสวยทั้งใจดี...

“เพียงรักกลับมา”

“อะ?” เกือกูลปลุกอย่างพี่ชายตัวเองให้ร่วงลงกระแทกโต๊ะดังอึก ก่อนจะหันขวับไปมองหน้าของธนาด้วยดวงตาเบิกโพลง ราวจะถามให้แน่ใจว่าเมื่อครู่ที่เขาไม่ได้หูผาดไป

“ได้ยังไงกัน... พี่เพียงรักนะหรือจะกลับมา ไม่มีทาง...”

“พี่เพียงรักกลับมาหรือครับ ได้ไง... ouse เพียงคนเดียวกับที่ผมเข้าใจหรือเปล่า”

“ทั้งชีวิตเื่อเหนือมันก็มีอยู่เพียงเดียวไหมล่ะ” ธนากระแทกลมหายใจไม่อยากเชื่อว่าเกือกูลจะได้รับความฉลาดน้อยของพี่ชายมาด้วย น่าสงสารจริงๆ “เพิ่งรู้กันวันนี้ ก็เลยกลายเป็นหมาอย่างที่เห็น”

“บ้า... พี่เพียงรักของผมนะหรือครับ” เกือกูลตาเหลือก คิดว่าตัวเองคงหูผาดไปได้ยินว่าเพียงรักหวนกลับมาในชีวิตของพี่ชายเขาอีกครั้ง หลัง

จากหายหน้าไปหลายปี

“เออ เพียงรัก” ธนาพยักหน้าให้น้องชายเพื่อนก่อนถอนหายใจ เมื่อเลื่อนไปเห็นร่างสูงของแดนเหนือที่ยังนอนพังกาบแบบเดียวกับเมื่อห้าปีก่อนไม่มีผิด “ตกลงว่าพามันกลับบ้านได้ใช่ไหม”

“มาขนาดนี้แล้ว ไม่ได้ก็ต้องได้แหละพี่” น้องชายที่ต้องรับหน้าที่แบกพี่ชายกลับบ้านตั้งแต่วันที่ธนาถูกมารดาของเขาสั่งห้ามเหยียบบ้านนั้นพ่นลมหายใจออกมาอย่างปลงตก ก่อนจะบ่นลอยๆ ระหว่างเดินไปยกแขนแดนเหนือขึ้นมาคล้องคอ “ดินะที่พຽ່งนี้ผมมีเรียนบาย”

“เออ โชคดีที่เป็นวันนี้...” ธนาเองก็ไม่ต้องเข้าบริษัทเพราะมีนัดคุยงานนอกสถานที่ในวันพຽ່งนี้เช่นกัน ก่อนจะรีบไปช่วยเกือกุลหัวบีบคนเมาไปที่รถ และดีที่เกือกุลฉลาดกว่าพี่ชายด้วยการไม่เอารถตัวเองมา เมื่อยึดแดนเหนือใส่รถเรียบร้อยแล้ว ทายาทคนเล็กแห่งบ้านเกียรติวิริยะก็เดินมายกมือไหว้ลาธนา

“ผมไปก่อนนะพี่”

“ขับรถดีๆ”

ธนาผงกหัวรับ ก่อนกำชับเกือกุลส่งท้ายแล้วจึงแยกไปขึ้นรถตัวเองเหลือเกือกุลเพียงคนเดียวที่ต้องเผชิญหน้ากับแดนเหนือในภาคไร้สติที่จะมีอาการร้อนเป็นพิษ

กว่าจะพาพี่ชายกลับมาถึงบ้านของพวกเขา ก็กินเวลาไปพักใหญ่ ทว่าภายในบ้านยังสว่างจ้าบงบอกให้ชายหนุ่มรู้ว่า มีใครบางคนกำลังรอการมาของแดนเหนืออยู่แน่ๆ เพราะตัวเขาย้ายออกไปอยู่คอนโดตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว คงไม่มีใครรอเขาหรอก

“นั่นแกพาพี่ไปล่ามะเลเทเมาที่ไหนมาเกือ!”

เสียงแหลมปริตบาดแก้วหูนั้นเป็นของสุกิดาราที่พุ่งออกจากบ้านทันทีที่เห็นรถของลูกชายคนโตเคลื่อนผ่านประตูรั้วมา

“ใจเย็นก่อนน้า...ผมไปถึงเฮียก็เป็นอย่างนี้แล้วละอะ ลากกลับมาได้ก็

ดีเท่าไรแล้ว” เกือกุลตอบด้วยน้ำเสียงซึ้งกะตาย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนมารดาบ่น หลังจากลูกรักของท่านกลับบ้านมาในสภาพมอมเมาเช่นนี้

“แล้วทำไมพี่เขาเป็นแบบนี้”

สุกดาแรกยหน้าขึ้นมองลูกชายคนเล็กตาแข็ง เสียงที่ถามก็ขึ้นเสียงหวว่าเกือกุลเพียงเล็กก็มองหน้าผู้เป็นมารดา คล้ายจะถามท่านว่า ‘แล้วผมจะรู้หรือ’ เมื่อสุกดาแรกเห็นว่าลูกชายคนเล็กไม่มีคำตอบให้เธอ ก็เพียงพ่นลมหายใจแรงแล้วเร่งเกือกุลอีกๆ

“ไปๆ พาพี่เขาเข้าบ้าน เดี่ยวลุงจะถามเสียก่อน”

“ครับผม” ถ้าไม่คิดว่าต้องหิวร่างพี่ชายที่สูงใหญ่ราวกับยักษ์อีกทีแล้ว เกือกุลคงขมขื่นทำท่าตะเบะรับคำสั่งมารดาเหมือนทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ เพราะเขาต้องทิ้งลากกิ่งจุงร่างไร้สติของพี่ชายเข้าไปในบ้าน แง่นอนว่าเมื่อก้าวเข้ามาในบ้าน พวกเขาทั้งคู่ก็ถูกทักด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบชวนสยิวสั้นหลังทันที

“ไปเม้าที่ไหนมาอีกละ”

“ป้า...”

เกือกุลเงยหน้ามองร่างท้วมของบิดาที่ยืนมองจากชั้นสองของบ้านแล้วยิ้มแหยๆ ขณะที่สุกดาแรกนั้นหน้าซีดด้วยไม่คิดว่าสามีของเธอจะตื่นมากางดึกเช่นนี้

“ร้านเดิมมันแหละครับ เพื่อนเฮียโทร. บอกให้ผมไปรับ”

“เหลวไหล...ไม่ได้ตั้งใจสักอย่าง” สายตากมกริบของผดุงธรรมเลื่อนไปที่บุตรชายคนโต ก่อนจะกวัดไปยังใบหน้าของสุกดาแรกซึ่งตื้อตื้ออย่างคนที่รู้ชะตากรรมตัวเอง “เสียงมันเป็นเทวดาก็เลยเหลวไหลแบบนี้”

“ไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อยนะคะ...” สุกดาแรกแย้งสามีเสียงอ่อยไม่เชื่อว่าความรักของเธอจะทำให้แดนเหนือกกลายเป็นเด็กเหลวไหล เอาแต่เมาหัวราน้ำ “เป็นเพราะเด็กคนนั้นต่างหากเล่า”

“ยังจะไปโทษคนอื่นเขาอีก!”

เสียงตาดนั้นทำให้ทั้งคนที่เมาและไม่เมาต่างสะดุ้งเฮือก เกื้อกูลพลอปปล่อยพี่ชายออกจากมือจนมารดาอุทานออกมาด้วยความตกใจ แต่เพราะสายตาคมกริบที่ฉายชัดถึงอารมณ์ใค้รู้ของผดุงธรรม ทำให้เกื้อกูลแข็งเป็นหุ่น ไม่กล้าขยับตัวไปช่วยพี่ชาย จึงมีเพียงแดนเหนือคนเดียวที่กล้าท้าทายความโกรธของบิดา โดยพยายามพาตัวเองขึ้นบันไดด้วยการคลานสี่ขา

“ป้า...”

กรามแกร่งของผดุงธรรมขบจนเป็นล้นหลาม เมื่อเจ้าตัวเหินสภาพบุตรชายคนโตที่เขาเคยคิดจะฝากความหวังให้สานต่องานของที่บ้าน ทว่าตั้งแต่เรียนจบมาจนตอนนี้ แดนเหนือก็ยังทำตัวเหลวไหล ทำอะไรไม่เป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง แล้วแบบนี้เขาจะวางใจให้ดูแลงานต่อได้อย่างไร!

“มันก็เป็นไม่หลักปักเลนแบบนี้แหละแต่ไหนแต่ไร ยังจะเที่ยวไปโทษคนอื่นอีก...เพราะคุณคอยแต่โอ้มันแบบนี้ไง โอ้เหินของมันถึงไม่รู้จักโต”

“คุณจะโทษฉันคนเดียวก็ไม่ถูกนะค่ะ” ลูกดาราเบื่อกับที่จะต้องเป็นคนผิดเรื่องนี้ หากเธอผิดเขาเองก็ผิดเหมือนกันนั่นแหละ เพราะแดนเหนือก็เป็นลูกของเขาเหมือนกัน

“ป้า...” เสียงอ้อแอ้ของแดนเหนือแทรกขึ้นท่ามกลางบรรยากาศดุระหว่างผดุงธรรมกับลูกดารา ร่ำสูงคว่ำราบันได้เพื่อทรงตัวแล้วพูดต่ออย่างคนที่มึลตึลัมปัญญะไม่เต็มร้อย “ป้า...ทำไมยังไม่นอน”

ผดุงธรรมได้ยินคำถาม ทว่ากลับนิ่ง มองบุตรชายคนโตของตัวเองด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ก่อนจะกระแทกลมหายใจอย่างหงุดหงิด แล้วหมุนตัวเดินกลับไปยังทิศทางที่เป็นห้องนอนของตัวเอง แต่กระนั้นก็ไม่ยากกำชับคนที่อยู่ข้างล่างด้วยเสียงเข้มจัดที่บอกถึงความเข้มงวดของเขา

“ให้มันขึ้นมาเอง ห้ามใครช่วย...ไม่อย่างนั้นจะโดนตี”

และแน่นอนว่าเกื้อกูลเชื่อฟังคำสั่งนั้นของบิดาอย่างว่าง่าย ไม่สนใจว่าลูกดาราจะพยายามคว่ำแขนเขาเอาไว้ ชายหนุ่มพุ่งตัวไปที่บันไดด้วยความ

รวดเร็ว หยุดกระซิบบอกพี่ชายที่ยังไม่สร้างเหมายอย่างขอลุแกโทษ

“ตัวใครตัวมันนะเฮีย...”

“อืม...” แดนเห็นอหันทมองร่างสูงของเกือกูลซึ่งวิ่งขึ้นไปยังชั้นสองด้วยความเร็วจี๋ ก่อนจะขมวดคิ้วแน่นคล้ายพยายามทบทวนความจำว่าทำไมเกือกูลถึงกลับมาดั่งที่บ้าน “เกือ...ไ้เกือ...”

เข้านี้เป็นเข้าวันสุดท้ายของสัปดาห์ที่ดิวนและรฉัตรต้องไปโรงเรียน ก่อนจะได้หยุดสองวัน เด็กๆ จึงสดใสและตื่นเต้นเร้นพิเศษ แม้ว่าจะต้องตื่นแต่เช้าก็ตามที โดนเฉพาะดิวนนั้นสดใสกว่าทุกวันขนาดที่เป็นฝ่ายชวนเพียงรักคุยมากกว่าน้องสาวเลยทีเดียว

“คุณแม่จะมารับพวกเราเหมือนเดิมใช่ไหมครับ”

“ต้องมาสิจ๊ะ รับรองว่าวันนี้แม่ไม่สายจ๊ะ” เพียงรักไม่เคยให้ใครไปรับลูกๆ ของเธอเลยตั้งแต่พวกเขาถึงวัยต้องเข้าโรงเรียน เพราะเธอเองก็ติดลูกไม่แพ้กับที่พวกเขาติดเธอ

“ฉัตรอยากเจอคุณแม่เร็วๆ” รฉัตรส่งเสียงอ้อนเพียงรักบ้าง เพราะรู้สึกว่าจะจะน้อยหน้พี่ชายไม่ได้

แน่นอนว่าคุณแม่คนสวยอย่างเพียงรักนั้นยิ้มหวาน มองลูกๆ ของเธอด้วยสายตาที่มีแต่ความรักและเอ็นดู แต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปเพราะเธอต้องมองหาที่จอดรถในโรงเรียนของลูกๆ แข่งกับผู้ปกครองคนอื่นๆ ที่ต้องมาส่งลูกเหมือนกันเธอ ไม่นานเพียงรักก็หาที่จอดรถได้

เมื่อเอี้ยวหน้ากลับไปมองด้านหลังก็พบว่าทั้งดิวนและรฉัตรปลดเข็มขัดนิรภัยที่ยึดร่างของพวกเขาเข้ากับคาร์ซีตเอาไว้รอท่าอย่างรู้หน้าที่ ดังนั้นหน้าที่ที่เหลือของเพียงรักก็คือก้าวลงไปเปิดประตูให้เด็กๆ แล้วจูงมือสองแฝดเข้าชั้นเรียน รฉัตรก็ยังคงกระโดดโหยงเหวี่ยงขณะที่จับมือของเธอแน่น ผิดกับดิวนที่เดินตามแรงจูงของเพียงรักอย่างสงบ และไม่หันไปตำหนิน้องสาวฝาแฝดที่วันนี้คือเป็นพิเศษ

“อาละ...” เพียงรักทรุดตัวลงนั่งบนล้นเท้าของตัวเอง ก่อนจะจับเจ้าสองสแนบให้หันหน้ากลับมาหาเธอ เพื่อบอกลาเหมือนอย่างที่ทำทุกวัน “เป็นเด็กดีนะจ๊ะ เดี่ยววันนี้แม่จะรับมารับ”

“คะคุณแม่” รณัตร์พุ่งเข้ามากอดมารดาและหอมแก้มนวลทั้งซ้ายขวา ก่อนที่จะผล่อออกไปเพื่อหลีกทางให้ตวันที่ยืนรอคิวอยู่ เด็กชายก็ขยับเข้ามากอดตาเพียงรักและหอมแก้มแม่แบบเดียวกับที่น้องสาวเพิ่งทำไป

“เป็นเด็กดีนะครับวิน เป็นเด็กดีนะคะรณัตร์” เพียงรักลูบศีรษะลูกชายของเธอ ก่อนจะดึงแขนรณัตร์เข้ามาใกล้ ตามด้วยกอดหอมแก้มเด็กทั้งคู่สลับกันหลายฟอดจนฝาแฝดต่างหัวเราะคิกคักเพราะจุกจิก

“ค่ะ”

“ครับ”

“แล้วคุณแม่จะรับมารับ ลัญญา”

เพียงรักบอกทั้งท้ายแล้วยื่นหน้าไปจับปากสองแฝดเร็วๆ อีกครั้ง ก่อนจะตัดใจปล่อยมือจากลูกของเธอ โบกมือให้เด็กน้อยทั้งสองจนครบประจำชั้นรับตวันและรณัตร์เข้าห้องเรียน คุณแม่คนสวยจึงยอมหมุนตัวเตรียมขึ้นรถไปทำงาน ทว่าก้าวไปได้ไม่กี่ก้าวเพียงรักก็ต้องชะงักฝีเท้าของตัวเอง เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่หน้าจะมากกว่าเธอไม่เท่าไรยืนชะลาละลังโดยที่สีหน้ามีแววลังเลแปลกๆ แต่ก็ยังมองหน้าเธอไม่เลิก จนเพียงรักอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม

“ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือเปล่าคะ”

คำถามของเพียงรักทำให้ณฤดีสะดุ้งด้วยความคาดไม่ถึง ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ก้าวเข้าไปหยุดตรงหน้าเพียงรักอย่างไม่มีทางเลือกมากนัก

“ใช่...เพียงรักหรือเปล่าจ๊ะ”

“ค่ะ” ถึงจะสงสัยเล็กน้อยว่าผู้หญิงคนนี้รู้ชื่อเธออย่างไร แต่เพียงรักก็ผงกหัวรับด้วยเห็นว่าท่าทีของคนตรงหน้าไม่ได้มีอันตรายหรือสื่อแว่วว่าจะคุกคามเธอแต่อย่างใด ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นแม่ของเพื่อนตวันและรณัตร์

ก็ได้

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรคะ”

อีกฝ่ายยิ้มกว้างทั้งใบหน้า ไม่มีแววโกรธเคืองเพียงรักที่จำเธอไม่ได้
สักนิด ก็นะ...พวกเขาเจอกันเพียงครั้งเดียวนั่นเอง ตอนที่เพียงรักตาม
แดนเหนือมาหาทานที่บ้านของเธอเพื่อเอาหนังสือเรียน

“พี่ฤดีไง พี่ฤดี...พี่สาวของธนา”

“คะ?”

“ธนา...เพื่อนแดนเหนือไง”

สิ่งแรกที่แดนเหนือสัมผัสได้หลังจากรู้สึกตัวทั้งที่ยังไม่ได้ลืมตาก็คือ
ความรู้สึกปวดหัวแบบบ้า ก่อนจะตามมาด้วยความรำคาญเพราะแรงสั่นใน
กระเป๋ากางเกง ทำให้ชายหนุ่มต้องถ่มน้ำลายไปควานหาเจ้าตัวการ์ที่ปลุกเขา
จากกระเป๋ากางเกงทันที มือถือของแดนเหนือที่มีแบตเตอรี่ไม่ถึงห้า
เปอร์เซ็นต์ดับสนิทๆ เพราะสายเรียกเข้า และทันทีที่เจ้าของมือถือรับสายก็
ถามถึงสภโศคนที่อยู่ปลายสายอย่างเอาเรื่องด้วยเสียงหัวที่มีแต่อารมณ์
หงุดหงิดทันที

“มีอะไร?”

“คุณเหนือคะ วันนี้เข้าบริษัทหรือเปล่าคะ” เสียงนั้นเป็นเสียงเลขาฯ
ของเธอเอง น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความกังวล เพราะนี่ก็จวนปายและ
ใกล้เวลานัดหมายที่แดนเหนือจะต้องร่วมประชุมแล้ว ทว่าเธอยังไม่เห็น
วี่แววของผู้เป็นนายเลย “คุณเหนือมีประชุมอะไรวันนี้?”

“ไม่ไป” แดนเหนือกระแทกเสียงตอบแล้วจัดสาย ตามด้วยการโยน
มือถือของตัวเองลงบนเตียง จำไม่ได้และไม่สนใจว่านั่นสำคัญแค่ไหน
ไหน เพราะตอนนี้เขาไปที่ไหนด้วยสภาพยับเยินเช่นนี้ไม่ได้อยู่แล้ว

แดนเหนือรู้ตัวดีว่าทั้งสภาพร่างกายและสภาพหัวใจพังยับเยินไม่
เหลือชิ้นดีเลยสักอย่าง...

ทั้งๆ ที่เขาคิดว่าเขาเริ่มประกอบชิ้นส่วนของหัวใจที่เคยแหลกสลาย ให้กลับมาเป็นรูปเป็นร่างได้แล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายแดนเหนือก็ได้รู้ว่าเขาไม่เคยทำได้เลย หัวใจของเขายังแตกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนวันแรกที่เพียงรักก้าวออกไปจากชีวิตเขาอยู่เหมือนเดิม เหมือนเดิมทุกอย่าง...ไฉ่ความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้นไม่เคยจางไปเลย แม้เวลาจะผ่านไปขนาดนี้แล้ว

ทว่าเมื่อคิดถึงภาพของเด็กชายและเด็กหญิงในอ้อมกอดของเพียงรัก ทำให้แดนเหนือผงกหัวขึ้นจากหมอนที่เบียดขึ้นเพราะหยาดน้ำตาตัวเองได้ และเพราะเหตุผลที่อธิบายไม่ได้นี้มันทำให้เขามีกำลังใจใฝ่หาพ่อที่จะพาร่างของตัวเองเข้าห้องน้ำ อาบน้ำแต่งตัวด้วยความหวังที่จะไปพบหน้าเด็กน้อยทั้งสอง...เด็กที่เขาไม่รู้รักแม้กระทั่งชื่อ

ร่างสูงของแดนเหนือก้าวลงมายังชั้นล่างของบ้าน ก็พบว่าสมาชิกของครอบครัวทุกคนต่างอยู่กันพร้อมหน้าบนโต๊ะรับประทานอาหารแล้ว แต่ละคนมีปฏิริยาต่างกันไป แม้ยิ้มกว้างเหมือนดีใจเหลือเกินที่เขาฟื้นขึ้นมาได้ ส่วนพ่อนั้นมีสีหน้าซึ่งกะตกรเหมือนทุกครั้งที่เขาเห็นหน้าเขา ขณะที่เกื้อกุล...น้องชายก็มึนๆ หน้าก็มึนๆ จิตใจภายในมือถือและไม่รับรู้ถึงการมาของเขาด้วยซ้ำ

“ฟื้นแล้วหรือไอ้เหนือ”

เป็นผดุงธรรมที่เอย่กักแดนเหนือด้วยน้ำเสียงจิกกัด ขณะที่ภรรยาของเขาพุ่งไปจับแขนแดนเหนือ ประคบประหังมชายหนุ่มราวกับเขาเป็นเด็กที่ยังต้องการความช่วยเหลือจากมารดา น้ำเสียงที่ใช้ก็อ่อนโยนผิดกับสามีของหล่อนลิบลับ

“เหนือ...ตื่นแล้วหรือลูก” สุภาวราภมลูกชายคนโปรดของเธอ ลูบใบหน้าคมด้วยความรักใคร่ครุห์หนึ่ง ก่อนที่แดนเหนือจะขึ้นตัวหนีสัมผัสนั้นแล้วเดินไปทรุดนั่งข้างเกื้อกุลที่อยู่ในชุดนักศึกษาพร้อมไปเรียน

“อ้าว เอ๊ย...ฟื้นแล้วหรือ” คนที่นั่งวนอยู่กับเกมในมือถือนั้นเหลือบจามองความเคลื่อนไหวข้างกาย ดึงหูฟังออกข้างหนึ่งแล้วจึงเอย่กักพี่ชายอย่าง

ขอไปที่ “ฉันไปส่งผมที่มหา’ลัยหน่อยสิ...ทางเดียวกัน”

“ฉันไม่เข้าออฟฟิศ วันนี้มีธุระ” แดนเหนือจัดบท ก่อนแม่บ้านจะยกอาหารซึ่งน่าจะเป็นอาหารเที่ยงมาวางตรงหน้า

“อ้าว...” เกือกูลโอดครวญด้วยความเสียดายก่อนจะลอบมองหน้าบิดา เมื่อสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างของคนที่นั่งหัวโต๊ะ

“แล้วแกจะไปไหน” ผดุงธรรมถามบุตรชายคนโตด้วยน้ำเสียงหัวงัด คิดแล้วไม่มีผิดว่าแดนเหนือจะต้องโตดงาน “เลขาฯ ฉันบอกว่าวันนี้มีประชุมบอร์ด อันที่จริงตอนนี้แกควรจะอยู่ที่บริษัทได้แล้ว ไม่ใช่มานั่งเฝ้าค้ำให้ฉันด่าเล่นอย่างนี้”

“ด่าไปเหอะป้า ผมไม่เจ็บแล้ว”

แดนเหนือไม่ได้ประซัด เขาไม่รู้สิรู้สัอะไรแล้วจริงๆ หลังจากรับรู้สิ่งที่เพียงรักทำกับเขาและรู้ว่าเธอจกด้วยเวลาของเขากับลูกไปถึงห้าปี เวลาที่เขาควรจะได้อยู่อย่างๆ เด็กสองคนนั้น...เวลาที่เขาควรจะรับรู้ว่าตัวเองมีลูก

มุมปากหนาของแดนเหนือยกยิ้ม...เขี่ยหยันโชคชะตาตัวเอง พลันอาการอยากอาหารก็หายไปดื้อๆ

หากแดนเหนือยังเป็นเด็กผดุงธรรมคงหวดอีกฝ่ายไปแล้ว แต่ที่ลูกเขาโตแล้ว...โตพอที่จะขึ้นมาช่วยดูแลธุรกิจของที่บ้านได้ ผดุงธรรมจึงได้แต่เอนเขี้ยวอย่างคาดโทษ “แกอย่ากวนประสาทฉันได้ไหมไอ้เหนือ รีบกินข้าวแล้วก็รีบไปทำงาน...แะส่งน้องที่มหา’ลัยก่อนด้วย”

“ผมไม่ว่างป้า” แดนเหนือยังยืนยันคำพูดเดิม ก่อนจะก้มมองมือของมารดาที่วางบนต้นแขนแกร่งของตัวเอง เพื่อปรางมิให้เขาเจ็บและทำตามคำสั่งของพ่อ ดวงจาคมกริบของชายหนุ่มจึงเลื่อนขึ้นมองใบหน้าอ่อนโยนของสุกดาธา แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง เต็ดขาดแต่กวนประสาทเหลือทน “ผม-ไม่-ว่าง”

“ไอ้เหนือ!”

“แล้วเฮียจะไปไหน” เกื้อกุลเอ่ยแทรกขึ้นมา หวังว่าจะช่วยพี่ชายจากการโดนพ่อเล่นงานได้ ซึ่งก็ช่วยได้จริง เพราะทันทีที่เขายิงคำถามออกไป ทั้งแดนเหนือและผดุงธรรมพร้อมใจกันดัดสายตามองหน้าเขาเป็นตาเดียว ชายหนุ่มจึงต้องรีบยิ้มแห้งพร้อมหัวเราะแหะเพื่อเอาตัวรอด “ก็ผมอยากรู้นี่...เพื่อไปทางเดียวกัน”

“รถที่บ้านมีตั้งหลายคัน แกก็ขับไปสักคันสิ” แดนเหนือบอกวิธีแก้ปัญหาให้น้องชาย แนนอนว่าเกื้อกุลฟังแล้วก็ได้แต่ทำหน้าเมื่อย ก่อนอ้างเหตุผลว่าทำไมแดนเหนือจึงควรไปส่งเขาที่มหาวิทยาลัย

“เพราะผมไปรับเฮียมาเมื่อคืนนี้เลยต้องทิ้งรถไว้ที่คอนโด ถ้าเอารถที่บ้านไปก็ต้องเอามาคืนอีก เสียเวลา”

“งั้นก็เรียกแกรับเอา”

“โอ้...เฮีย...” เกื้อกุลโอตครวญพอเป็นพิธี แม้ค่อนข้างจะมั่นใจแล้วว่าเขาคงเปลี่ยนใจพี่ชายไม่ได้ก็ตาม แต่ในฐานะที่เขาเป็นคนเสียสละเมื่อคืน ก็ขอเรียกคะเนสงสัยสารบ้าง “รู้บ้างปล่อยให้นอนเรือนอยู่ที่ร้านเหล้าก็ดี”

“แล้วตกลงว่าแกจะรีบไปไหนเหนือ” ผดุงธรรมเองก็อยากรู้คำตอบว่าอะไรที่เป็นเหตุผลให้แดนเหนือสร้างตัวเองขึ้นมาจากเตียงกอนเตียงได้เหมือนกัน “มันฉวนฉวนต้องทิ้งงานทิ้งการไปเลยหรือยังงั้น”

“โอ้...เหนือจะรีบไปไหนหรือลูก” ลุกดารเองก็เชื่อว่าจะไม่สงสัย

“ดูระของผม”

เห็นชัดว่าแดนเหนือไม่สะดวกใจที่จะเล่าเรื่องของเพียงรักให้คนในครอบครัวของเขาฟัง แต่จะเพราะเหตุผลอะไรนั้น...แดนเหนือไม่สามารถบอกตัวเองได้ จะว่ากลัวพวกเขาทำให้เพียงรักเติบโตไปอีกหรือก็ใช่ หรือเพราะไม่ไว้ใจก็ถูกอีก แต่แบบนั้นคงต้องบอกว่าเพราะทั้งสองเหตุผลที่ว่ามานั้นแหละ แดนเหนือจึงเลือกที่จะปิดปากเงียบ

รอนาส่งชื่อโรงเรียนของลูกเขามาให้ก่อนเถอะ...รับรองว่าเพียงรักจะต้องเสียใจที่พบกับเขาแบบนี้

“สำคัญมากหรือ...สำคัญกว่าผมที่เป็นน้องรักของเฮียอีกหรือ”

เกือกุลชักด้วยใบหน้าที่พะงั่นทำให้คนแมคั่งหงุดหงิดขึ้นมาติดหมัด

“เฮอ สำคัญกว่า”

“โห ชูระอะไรวะ” เกือกุลเหล่มองหน้าพี่ชายด้วยดวงตาวิบวับ รวบรวมว่าตัวเองรู้เรื่องอะไรดีๆ แต่เลือกที่จะไม่พูดออกมา แดนเหนือเองก็มองออกทันที เพราะแววตาของผู้เป็นพี่เข้มนั่นคล้ายกำลังเตือนน้องชายอยู่ๆ เกือกุลเลยต้องซิงทำหน้าเปลี่ยนๆ แล้วเป็นฝ่ายหลบตาแดนเหนือก่อนพร้อมเอ่ย “ถ้าเฮียว่าสำคัญก็สำคัญ...เดี๋ยวผมเรียกแกรีบไปมาหาหลยเอาเองก็ได้”

“ก็เท่านั้น...” แดนเหนือกระแทกลมหายใจ โลงที่ในที่สุดเขาก็หาข้อสรุปเรื่องที่จะไปส่งหรือไม่ไปส่งเกือกุลได้สักที ชายหนุ่มมองหน้าพ่อและแม่ของตัวเองอยู่เลี้ยววินาทีก่อนซิงเอ่ยขอตัว “ฉันจะไปก่อนนะครับ”

ทว่าก่อนแดนเหนือจะก้าวออกจากโต๊ะรับประทานอาหาร จู่ๆ น้ำเสียงสดใสของเกือกุลก็ดังเขาเข้าหูเสียก่อน และทำให้แดนเหนือเกือบพลั้งมือเหวี่ยงหมัดใส่หน้าน้องชาย เมื่ออีกฝ่ายพูดคำพูดที่ไม่ควรพูดออกมา

“ถ้าจะไปหาพี่เพียงก็เตรียมใจไว้หน่อยนะครับ ตอนนีพี่เพียงเขาไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว”

“ไอ้เกือ!”

แดนเหนือคิดว่าตัวเองเตรียมใจมาดีแล้ว...และก็นั่นใจเช่นนั้นมาตลอดทาง ขนาดตอนพบณัติ พี่สาวของชนาแล้ว แดนเหนือก็ยังไม่มีความคิดว่าตัวเองจะมีอาการปอดแตกกำเริบกะทันหัน กระทั่งณัติหมุนตัวมาหาแล้วกำชับเสียงเข้มราวกับว่าเขาน้องชายของเธอ ไม่ใช่ชนาที่ยืนเยื้องออกไปนั่นแหละ ลมหายใจของแดนเหนือจึงติดขัด

“เมื่อเช้าพี่คุยกับน้องเพียงเขาแล้ว...พี่ไม่เห็นว่าเขาจะโกรธหรือมีท่าทางลำบากใจ” ณัติเหลือบตามองหน้าคมคายของแดนเหนือที่ครั้งหนึ่งเธอเคยหันมิตชินชมว่าหล่ออย่างโน้นอย่างนี้ กระทั่งได้มาสนิทสนมแล้ว

รู้จักนิสัยจริงๆ ของชายหนุ่ม ความชื่นชมในคราแรกก็เริ่มถดถอยไปจนเหลือเพียงอารมณ์เบือซี้หน้าเท่านั้น

“บัตรนี้เขานำเอาไว้ ต้องมีบัตรเขาถึงจะให้เข้าโรงเรียนได้”

แดนเหนือรับบัตรที่วางนั้นมาด้วยสีหน้าหงายๆ แต่ก็ยอมคล้อยมันเข้าที่คอตัวเองโดยไม่ปริปากบ่น ผิดกับชนาที่ขมวดคิ้วแล้วขมวดคิ้วอีกเมื่อเห็นโรงเรียนนานาชาติของหลานชายตัวเองเป็นครั้งแรก

“ไม่คิดว่าระบบรักษาความปลอดภัยจะเข้มงวดขนาดนี้...ตกลงนี่โรงเรียนอนุบาลหรือทำเนียบขาว

“เพียงเขาว่าอะไรบ้างครับพี่ฤดี” แดนเหนือเอ่ยถามผู้ที่เปรียบเสมือนนางฟ้ามาโปรดเขาในวันนี้ด้วยน้ำเสียงนอบน้อมผัดกับทุกครั้ง ทำให้สีหน้าของนฤดีดีขึ้นกว่าก่อนหน้าเล็กน้อยขณะตอบคำถาม

“ไม่ได้คุยอะไรกันมากหรอก...เขาจำไม่ได้ พี่ก็แนะนำตัว บอกว่าเป็นพี่สาวของชนา...เท่านั้นเพียงเขาก็ยิ้ม” นฤดีเว้นวรรค คิดว่าหากเธอเป็นเพียงรักแล้วเจอสถานการณ์แบบเดียวกัน เธอคงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก “แล้วก็ยกมือไหว้ ถามพี่ว่าลูกพี่เรียนที่นี่ด้วยหรือ แต่ก็ต้องแยกย้ายกันเพราะเขาต้องรีบไปทำงานต่อ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือครับ” แดนเหนือพยักหน้า หากเป็นอย่างที่นฤดีกล่าวมาจริงก็แสดงว่า เพียงรักแทบไม่ได้แสดงความรู้สึกละแอกออกมาเลยนะสิ เขารู้ดีว่ารอยยิ้มอ่อนหวานและเสียงหัวเราะของเพียงรักนั้นไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่ายจะยินดีเสมอไป

หลายต่อหลายครั้งที่รอยยิ้มอ่อนโยนของเพียงรักเป็นสัญญาณอันตราย...ที่หลอกให้คนโง่อย่างเขาตายใจแล้วมองข้ามความผิดของตัวเอง ก่อนจะทิ้งเขาไปเพราะความผิดที่แดนเหนือไม่เคยแม้แต่จะมองเห็น

“เอาตรงๆ นะเหนือ เรารู้ไหมว่าเพียงไปทำอะไรมา” นฤดีเหล่มองหน้าแดนเหนือก่อนจะเบนสายตากไปมองหน้าน้องชายของตนที่ยืนหน้าหลออยู่ แล้วถอนหายใจแรง “ก็เพียงนะ...อู้ฟู่ขึ้นเป็นกองเชียวนะ ไม่รู้กันหรือไง”

“ใครจะไปรู้พี่ ผมเพิ่งรู้ว่าเพียงกลับมาเมื่อวานนี้ตอนที่พี่ส่งรูปมาให้ดูนั้นแหละ” ธนาตอบแล้วถอนหายใจบ้าง พี่สาวเขาก็เหลือเกิน ไปรู้มาจากไหนว่าเพียงรักน่ารักขึ้นกว่าเดิมขนาดเขาที่เป็นเพื่อนห่างๆ ยังไม่เคยได้ยินข่าวคราวของเพียงรักเลยกระทั่งเมื่อวานนี้

“แก...ค่าเทอมที่นี้ไม่ใช่ถูกๆ นะ” นฤดีแยกเขี้ยว หากครอบครัวของสามมีเธอไม่มีฐานะ ลูกของเธอหรือจะเข้าเรียนที่นี่ได้ “แกรู้ไหมว่าฉันไปเบิกเงินจากกสิกรบ้านคุณโจปีหนึ่งๆ เท่าไหร่”

“อย่ามาอวดรวยตอนนี้ได้ไหม” ธนาถลอกจากใส่พี่สาวที่พูดเรื่องไม่เป็นเรื่องเอาตอนนี้ นฤดีไม่เห็นหรือไงว่าเพื่อนเขาน้ำขมยอเหมือนสุนัขที่โดนเจ้าของปล่อยทิ้งไว้ที่วัดเข้าไปทุกทีแล้ว เหลือแค่วิ่งตามรถแล้วเห่าบ้างเท่านั้น แดนเหนือก็จะกลายเป็นสุนัขเต็มตัว “นำไปสิ...ไหนอะห้องหลานผม”

“ลูกฉันอยู่คนละชั้นกับสองแปด” นฤดีแยกเขี้ยวใส่น้องชาย ก่อนจะกระแทกลมหายใจพอเป็นพิธีแล้วเดินนำสองหนุ่มเข้าไปในโรงเรียนนานาชาติชื่อดัง

ด้านแรกที่ต้องเจอก็คือบุคลากรที่ทำงานอยู่ภายในโรงเรียน ซึ่งเมียงมองมายังธนาและแดนเหนือด้วยสายตาไม่ไว้ใจเท่าไร โดยเฉพาะรายหลังที่หน้าตาคล้ายผู้ร้ายในละครหลังข่าวเหลือเกิน ทั้งหมวดเคราและสีหน้าบอกรู้อยู่ไม่รับ แดนเหนือจึงเหมือนโจรเข้าไปทุกที ร้อนถึงนฤดีที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการพาสองหนุ่มเข้ามาในโรงเรียนต้องรีบร้อน แนะนำธนาและแดนเหนือเสียงดังเพื่อแก้ความเข้าใจผิด

“นี่น้องชายค่ะ...วันนี้อยากมารับหลาน”

“อ้อ...”

ทุกคนต่างพยักหน้าเข้าใจพอเป็นพิธีก่อนจะกลับไปสนใจงานในมือของตัวเองต่อ ทว่าเหตุการณ์นั้นไม่อยู่ในความสนใจของแดนเหนือเลย เพราะสายตาของเขาเอาแต่มองหาร่างบอบบางของคนใจร้ายที่หายหน้าไปจากชีวิตเขาหลายปีเหลือเกิน มันนานจนแดนเหนือเคยคิดว่าเขาคงไม่มี

โอกาสจะได้พบเพียงรักอีกครั้งแล้ว...มันนานจนเขาเคยยอมแพ้ไปแล้ว...

ถ้ามันเหมือนในละครที่เขาเคยดู...ตอนนี้นางเอกคงพยายามสุดความสามารถเพื่อซ่อนลูกจากจ้าวร้ายอย่างเขา แต่...ไม่มีอะไรที่เห็นเป็นอย่างนั้นเลย

ลมหายใจของแดนเหนือสะดุดลง เมื่อในที่ที่สุดเขาก็หาเพียงรักพบท่ามกลางหมู่ผู้ปกครองและเด็กน้อยที่กระโดดโลดเต้นเพราะดีใจที่สุดในที่สุดก็ได้เลิกเรียน

สายตาของแดนเหนือตรึงแน่นที่แผ่นหลังของนางผู้หญิงซึ่งกำลังกอดเด็กน้อยทั้งสองไว้ให้อุ่นแขน ขณะที่ทั้งคู่ก็ยิ้มกว้างจนเขาสามารถมองเห็นฟันแทะจะครบทุกซี่ เสียงหัวเราะของเด็กทั้งสองกังวานมาให้แดนเหนือได้ยิน และก่อนที่เขาจะรู้ตัว ท่อนขาของเขาก็พาตัวเองไปหยุดที่เบื้องหลังคุณแม่ลูกสองคนสวยเสียแล้ว

“เพียง...”

เสียงทุ้มของแดนเหนือเล็ดลอดออกมาได้เท่านั้น ลำคอของเขาก็แห้งผาก เมื่อสบตาเข้ากับดวงตาอันใสซื่อของเด็กน้อยทั้งสอง มีหนากำเป็นหมัดแน่นจนเล็บคมๆ จิกเข้ามาในฝ่ามือ ทว่านั่นไม่สาค่สเทาความปวดหนึบที่หัวใจ

ลูกของเขา...ลูกๆ ของเขาโตขนาดนี้แล้ว...

“...เหนือ”

เพียงรักสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันมามองเจ้าของเสียงอันคุ้นหูเมื่อครู่ ไหล่งามของเพียงรักขยับไหวเล็กน้อย เมื่อเจ้าตัวสุดลมหายใจเล็กๆ อีกครั้งระหว่างที่เหยียดตัวยืนเต็มความสูง ทว่ายามต้องเผชิญหน้ากับแดนเหนือที่มีความสูงเกินร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เพียงรักก็เหมือนกลายเป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เท่านั้น

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“กลับมาเมื่อไหร่” แดนเหนือไม่สนใจที่จะตอบคำถามของเพียงรัก

เพราะเขารู้ดีว่าหญิงสาวไม่ได้สนใจว่าเขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรอยู่แล้ว แต่ดวงตาคมกริบกลับค่อยๆ เคลื่อนจากดวงหน้างามของเพียงรักลงมายังเด็กน้อยทั้งสองที่เธอจูงมืออยู่

“ทำไมถึงทำกับเราแบบนี้...”

“เราไม่รู้ว่าเห็นิอพูตเรื่องอะไร”

เพียงรักตอบด้วยสีหน้าและน้ำเสียงสงบนิ่ง ทำให้แดนเห็นอจําต้องตัวตลสายตาขึ้นมองหน้าเธออีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนชายหนุ่มจะเป็นฝ่ายสะท้าน เมื่อสบกับนัยน์ตากลมโศกอันแสนเย็นชาของเพียงรัก

ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวคงจะไม่เหมือนแต่ก่อน...หว่ากาที่เธอมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึกเช่นนี้ มันก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวด

“แต่ที่ถามว่าเรากลับมาเมื่อไหร่ เรากลับมาได้สักพักแล้วละ...เห็นอละเป็นยังงั้บ้าง”

“เจ็บเหมือนจะตาย” แดนเห็นอตอบอย่างประชิดประชิดแล้วยิ้มมุมปากอย่างกวนประสาท ทำให้ความตั้งใจที่จะพูดดีกับชายหนุ่มของเพียงรักเริ่มสั่นคลอนนั้ดๆ “ทำไม ผิดหวังหรือที่เรายังหาบ่เจอ”

“เห็นอสบายดีก็ดีแล้ว...”

“บอกว่าจะตาย...ไม่ได้บอกว่าสบายดี” เจ้าของเสียงหัวนจั้ดแก้คำพูดของเพียงรัก ทำให้คนที่พยายามจะแก้ไขสถานการณ์การพบกันครั้งแรกระหว่างพวกเขาให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีนั้นเป็นฝ่ายย่นคั้ดอย่างไม่พอใจบ้าง “ถ้าเราตายเร็วกว่านี้คงไม่รู้ว่าตัวเองมีลูก...ตั้งสองคน”

“เห็นอ...อย่าทำแบบนี้” เพียงรักอ้อนวอนชายหนุ่ม กระซบมือที่กุมมือเล็กๆ ของดวันับรจ้ตรแน่น แต่ก็ยังพยายามทำใจดีสู่เลื้อ ด้วยมันใจว่ากลางโรงเรียนแบบนี้ แดนเห็นอคงไม่กล้าลั้ลลามทำอะไรเธอกับลูกแ่ “เห็นอเมาไซ้ใหม่...อย่าทำแบบนี้เลย ลูกกลัว”

และก็เป็นจริงอย่างที่เพียงรักว่า เพราะสองแผ่ดต่างพร้อมใจหลบ

ดวงตาคมกริบของแดนเหนือด้วยการซุกหน้าไว้ด้านหลังมารดา โดยเฉพาะ
 รัชตรที่ตัวลั่นเป็นลูกนกตกน้ำเพราะรังสีอันตรายที่แดนเหนือแผ่ออกมา

“แล้วจะให้ทำยังไง” แดนเหนือย้อนถาม เขาจะทำอะไรได้อีกอย่างนั้น
 หรือ...เขาควรจะทำอะไรต่อไป ทั้งๆ ที่เขาเจอเธอกับลูก มีพวกเขายืนอยู่
 ต่อหน้าแล้วแท้ๆ แต่ทำไมเขาถึงทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง “จะให้ทำอะไรก็
 พูตมาสิ...บอกเรามาสิเพียงว่าเราทำอะไรผิด”

เพียงรักก้มหน้า สะกดน้ำตาของตัวเองเอาไว้ด้วยการหันไปสนใจลูก
 ทั้งสองของเธอที่กำลังหวาดกลัวแดนเหนือจนเนื้อตัวลั่นเทา ก่อนจะคลี่ยิ้ม
 อ่อนหวานเชิงบอกเด็กๆ ว่าไม่เป็นอะไร พลังจับไหล่เล็กของดิวันและรัชตร
 ให้ออกมาเผชิญหน้ากับร่างสูง ย่อตัวกระชับขยับขู่เด็กๆ พร้อมกับลูบศีรษะ
 พวกเขาไปด้วย

“ดิวันครับ รัชตรคะ...นี่แดนเหนือ เพื่อนคุณแม่เองค่ะ”

แดนเหนือรู้สึกท่อนขาของเขาค่อนข้างแรง รู้ตัวอีกทีก็เมื่อทรุดกายนั่ง
 คุณเข่า แล้วมองเด็กทั้งสองที่มีสีหน้าไม่พอใจเขาอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะ
 เด็กหญิงรัชตรที่เบียดตัวเข้าไปซุกอกอุ่นของเพียงรัก ไม่แม้แต่จะเหลียว
 มองหน้าเขาด้วยซ้ำ

“คุณแม่ขอ...ฉัตรกลัว”

“ไม่ต้องกลัวค่ะฉัตร นี่เพื่อนคุณแม่เอง” เพียงรักปลอบบุตรสาวที่
 เอาแต่ซุกหน้ากับอกเธอ ปากก็บอกว่าไม่เอาๆ จนเพียงรักต้องใช้ไม้แข็งนั่น
 ก็คือ น้ำเสียงเย็นเยียบที่ทำให้แดนเหนือสะดุ้งไปพร้อมๆ กับเด็กทั้งสอง

“ฉัตรคะ อย่าเลียมารยาทกับเพื่อนคุณแม่สิลูก”

“สวัสดีครับ” เป็นดิวันที่ยกมือไหว้แดนเหนือก่อนหลังจากประณิน
 ร่างสูงมาพักใหญ่ แล้วเห็นว่าเขาก็ไม่ได้น่ากลัวเหมือนตอนแรก ประกอบ
 กับที่เพียงรักให้คำมั่นว่าเป็นเพื่อน เด็กชายจึงค่อนข้างจะวางใจ

ลำเนียงภาษาไทยๆ เบ่งๆ ของบุตรชายทำให้แดนเหนือรู้สึกซา แม้
 จะแทรกด้วยความยินดี...แต่มันก็ทั้งหวานอมขมกลืนผสมปนเปกัน

“ดวีนี่ใช่ไหม...” เสียงของแดนเหนือแปรงปร่าอย่างยากจะควบคุม แต่ตอนนี้เขาไม่ปล่อยโฮออกมาก็นับว่าดีแล้ว มือแกร่งยื่นออกไปข้างหน้า เป็นเชิงขออนุญาตก่อนชายหนุ่มกระซิบตามเสียงเบา หัวใจเหลือเกินว่าจะโดนปฏิเสธ “มาให้ลุงกอดหน่อยสิลูก”

ดวีนหันกลับไม่มองหน้ามารดาของตัวเองคล้ายจะถามความเห็น เมื่อเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของเพียงรัก เด็กชายก็วางใจ ยอมขยับตัวเข้าไปหาอ้อมแขนแกร่งของแดนเหนือไม่มีเกี่ยงนอน

อ้อมกอดแรกระหว่างกันนั้นทำให้แดนเหนือไม่สามารถสะกดน้ำตาตัวเองเอาไว้ได้อีกต่อไป เขาร้องไห้ออกมาอย่างไร้สิ้นความอาย อ้อมกอดที่กระซิบร่างเล็กของลูกชายแน่นราวกับกลัวว่าหากคลายอ้อมแขน เด็กชายจะหลุดลอยไปเหมือนกับลูกโป่งสวรรค์

“ผมเจ็บ” ดวีนที่อดทนต่อไปไม่ไหวกับอ้อมกอดซึ่งแน่นเหมือนปลอกเหล็กนั้นร้องประท้วงเบาๆ แดนเหนือจึงต้องรีบร้อนคลายอ้อมแขนออกเหลือไว้เพียงการกอดหลวมๆ เท่านั้น

“ลุงขอโทษ เจ็บมากไหม”

“ไม่เจ็บแล้วครับ” ดวีนสายตึระยะเบาๆ ก่อนจะจ้องใบหน้าดูต้นของแดนเหนืออย่างรอคอยว่าจะปล่อยเขาให้กลับไปหามารดาเมื่อไหร่ รออยู่อีตใจแดนเหนือก็ยังไม่มีความว่าจะยอมปล่อย เด็กชายจึงต้องหันไปขอความช่วยเหลือจากมารดา “คุณแม่ครับ...”

“เหนือปล่อยลูกเราเถอะ” เพียงรักขอร้องอดีตคนรัก แม้ในใจเธอนึกหวังว่าแดนเหนือจะฉวยโอกาสยุบดวีนไปต่อหน้าต่อตาเธอก็ตาม ยิ่งเขายังนั่ง... แสร้งทำเป็นไม่ได้ยินคำขอร้องของเธอ หัวใจของเพียงรักก็เริ่มเต้นไม่เป็นสำ จนต้องเอ่ยขอร้องอีกครั้งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างที่รู้ว่า อย่างไรแดนเหนือก็ต้องใจอ่อนให้เธอ “เหนือ...เราขอร้องนะ”

“โตขนาดนี้เลยนะ” แดนเหนือยอมปล่อยเด็กชายออกจากอก โชคดีที่ดวีนไม่ได้วิ่งกลับไปหาเพียงรัก ไม่อย่างนั้นหัวใจของเขาคงปั่นไม่เหลือ

ขึ้นดียิ่งกว่าเดิม

ดวียังมองชายหนุ่มด้วยสายตาสงสัย ศิริษะเอนไปด้านซ้ายเล็กน้อย ขณะมองแดนเหนือตรงหน้าอย่างพิจารณาแบบถี่ถ้วน

“เราเป็นพี่ชายใช่ไหม”

“ครับ” ดวียพยักหน้า สำเนียงภาษาอังกฤษของแดนเหนือทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่นก่อนท้วง “คุณสูงพูดไม่เหมือนเรา...”

“ลุงก็อยากมีสำเนียงอังกฤษเหมือนเรานะ แต่เสียตายที่ลุงดันแก่แล้ว จะให้พยายามเลียนสำเนียงตอนนี้ก็คงไม่ทัน” แดนเหนือหัวเราะหิๆ แม้ว่าดวงตาสองดวงจะเอื่อยคลอไปด้วยหยาดน้ำตากก็ตาม สำเนียงบริติชของดวียนั้นชัดแจ้ว บอกถึงสถานที่ที่เด็กชายเติบโตมาได้เป็นอย่างดีจนแดนเหนือไม่ต้องจำเป็นต้องวิ่งหาคำตอบจากที่ไหนอีก

“คุณเพียงคะ...” เสียงเรียกด้วยความเกรงอกเกรงใจนั้นเป็นของน้ำฝน เลขาฯ ของเพียงรักที่มองทางเจ้านายอยู่พักใหญ่ แต่เพียงรักก็ไม่มีวี่แววว่าจะมาที่รถสักที เธอจึงร้อนใจจนต้องวิ่งมาตามเพราะตัวเองก็โดนเร่งมาอีกที่เหมือนกัน ทว่าเมื่อเห็นร่างสูงของแดนเหนือ ใบหน้าของเลขาฯ สาวก็ออกอาการเลิกลี้ก มองหน้าเพียงรักสลับกับแดนเหนืออย่างคนที่ทำอะไรไม่ถูก “เอ่อ...คือ...”

“ฉันรู้...กำลังจะรีบไป” เพียงรักผงกหัวส่งสัญญาณให้น้ำฝน ซึ่งฝ่ายนั้นก็เข้าใจโดยทันทีก่อนจะรีบปิดปากเงียบระหว่างยื่นรอกเจ้านายของตนต่อไป เป็นจังหวะเดียวกับที่เพียงรักดันไหล่เล็กของรัชตร กระตุ้นเด็กหญิงให้เข้าไปกอดแดนเหนือ เพื่อที่เธอจะได้ปลีกตัวออกไปเสียที่ “ฉัตรคะ”

“แต่ว่าคุณแม่...” รัชตรอึดออด แยกหน้าขึ้นมองมารดาด้วยสายตาวิงวอน เธอไม่อยากเข้าไปกอดเพื่อนของคุณแม่คนนี้อย่างไรๆ เขาน่ากลัวเหมือนตัวร้ายในการ์ตูนที่เธอเคยดูไม่มีผิด “ฉัตรไม่อยาก...”

“คุณลุงเป็นเพื่อนของคุณแม่เอง” เพียงรักลูบศีรษะเล็กของบุตรสาวแล้วไล่มาถึงไหล่มนของรัชตร โดยหวังว่าการกระทำของเธอจะช่วยเพิ่ม

ความกล้าให้เจ้าแสบเล็กได้สักนิดก็ยังดี

ทว่าคำพูดเมื่อครู่ของเพ็ญรักกลับไปกระตุ้นให้ใบหน้าดุจดินของแดนเหนือเข้มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ กล้ามเนื้อบนหน้าคมคร้ามกระตุกปัดๆ เพราะไฉนคำว่า ‘เพื่อน’ เมื่อครู่ของเพ็ญรัก

เพื่อนห่าอะไรละ เขาไม่ได้อยากเป็น!

“ถ้าฉันไม่รีบ ฉันตรจะเข้าคลาสสายนะอะ” เพ็ญรักยกเรื่องคลาสเรียนบัลเล่ต์ขึ้นมาเตือนบุตรสาว รันตรจึงรีบพุ่งตัวเข้าไปหาแดนเหนือแบบจะทันที

การกระทำนั้นทำให้เด็กหญิงกลายเป็นพายุลูกเล็กๆ ที่โหมเข้าใส่อกแดนเหนือ เล่นเอาชายหนุ่มปรับอารมณ์ไม่ทันกับอ้อมกอดของเด็กหญิง รู้ตัวอีกทีรันตรก็ผละออกจากอกเขา พร้อมกับบ่นหน้าอย่างไม่พอใจเท่าไรนัก ก่อนคำเตือนจากรันตรจะทำให้แดนเหนือตาโต ใบหน้าเห่อร้อนด้วยความอับอาย

“คุณลุงตัวเหม็น”

“รันตร! อย่าพูดแบบนั้น” เพ็ญรักตาโตเป็นไข่ห่านเมื่อได้ยินลูกสาวของเธอพูดอะไรออกไป ก่อนจะรีบคว้าตัวสองแสบกลับมากอยู่ข้างกาย โดยเฉพาะรันตรที่ผลอเป็นไม่ได้ ต้องพูดอะไรที่ไม่ควรพูดอยู่เรื่อย... ลูกสาวเธอนี่จริงๆ เลย

“หนูขอโทษอะ”

รันตรงยหน้ามองมารดา เสียงที่เอ่ยขอลุแก่โทษนั้นคืออัยยจนเพ็ญรักใจอ่อนยวบ จึงแทบไม่ต้องพูดถึงคนตัวเหม็นที่รันตรพลั้งปากพูดตามประสาเด็ก เพราะแดนเหนือมันไปไหนไม่รอดเสียแล้ว...

อันที่จริงเขาอยากอุ้มลูกๆ ของเขากลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้ หากไม่คิดว่ายัยรักงูแขนเด็กทั้งสองเอาไว้แล้วตั้งทำอะไรจะผลไป

“นั่นเพ็ญจะไปไหน”

“เราต้องพาลูกไปแล้ว” เพ็ญรักคิดแล้วว่าเธอคงไม่พ้นทะเลาะกับ

แดนเหนือแน่ๆ หากเจอเขา ซึ่งเธอก็คิดถูก “วันนี้รัชนีเรียนบัลเลต์ต่อ เราไม่อยากให้ลูกเข้าเรียนสาย”

“แล้วเราล่ะ” แดนเหนือขมวดคิ้วุ่น เขาไม่ได้ตามเพียงรักมาที่นี้ เพียงเพื่อที่จะได้กอดลูกของเขาแค่กอดเดียว แล้วปล่อยให้เธอพาลูกหนีเขาไปอีกหรอคะ เขามาเจอเพียงรักเพื่อจะทวงทุกอย่างของเขาคืน...ทั้งลูก ทั้งเมีย เขาจะเอาคืนมันทั้งหมดนั่นแหละ

“แล้วเหนือจะมาถามเราทำไม เหนือจะไปทำอะไรต่อก็แล้วแต่เหนือสิ”

เพียงรักย้อน ทำให้แดนเหนือหน้าม่านไปครู่หนึ่งก่อนจะกลับมาขมวดคิ้ว ทำหน้านิวส์เพียงรักด้วยความสับสนว่าทำไมเธอถามเขาเช่นนี้

“เราตั้งใจมาคุยกับเพียง...เรื่องลูก” เสียงหัวนั้นหัวนจืดอย่างคนที่อารมณ์กำลังคุกรุ่น

“นี่ลูกเรา...ลูกเราคนเดียว” น้ำเสียงของเพียงรักก็เด็ดขาดไม่แพ้กัน และนั่นทำให้แดนเหนือขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นขึ้น “หวังว่าเหนือคงเข้าใจที่เราพูดนะ”

“นี่เพียงจะขโมยลูกเราอย่างนั้นหรอ”

“ลูกของเหนือหรอ...ใครหรือลูกของเหนือ” เพียงรักเลิกคิ้ว ย้อนถามแดนเหนือด้วยน้ำเสียงสงสัยจริงจัง ก่อนจะยิ้มกริ่มอย่างคนที่ถือไพ่เหนือกว่า

“เพียงตั้งใจจะหาเรื่องเราใช่ไหม เราไม่ได้อยากทะเลาะกับเพียงนะ” แดนเหนือไม่คิดว่าเขาจะแพ้เพียงรัก หากเขาต้องการจัดซื้อกับหญิงสาวจริงๆ ก็ยอมเอาชนะเธอได้ ที่ผ่านมาเขาแค่ยอมลงให้เพียงรักก่อนเท่านั้น และเพราะเหตุผลนั้นหญิงสาวจึงได้ผยองไม่เกรงกลัวเขาเช่นนี้

“เหนือกำลังขู่เราอยู่หรือเปล่า” ดวงตาของเพียงรักหรี่ลงอย่างจับผิด และการกระทำนั้นของเพียงรักทำให้ขนบนกายของแดนเหนือพร้อมใจกันลุกพริบโดยอัตโนมัติ “อย่ามาขู่เราให้เสียเวลาเลย...เหนือก็รู้ว่าเราไม่กลัว

เทื่อ"

"นี่เพีย..."

"แล้วก็เลิกทำตัวพาลแบบนี้สักที...มันไม่ได้ง่ายแล้ว" น้ำเสียงหวานนั้น
ราบเรียบทว่าบาดลึกไปถึงหัวใจของคนฟัง "มันน่ารำคาญ"

CPBOOK